UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly West of Winnipeg
10967 - 97th Street
Edmonton 17, Alta, Canada
Phone: 422 - 5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата в Канаді — $5.00
Окреме число: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

2 ЛИПНЯ 1971
Число № 26
тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLIII VOL. XLIII
JULY 2, 1971

НДПАРТІЯ ПРИ ВЛАДІ В САСКАЧЕВАНІ

Провінційні вибори в Саскачевані, що відбулися 23 червня принесли несподівану велику перемогу партії НДПартії. На 60 посольських мандатів НДПартія дістала 45 Інші 15 послів дістала ліберальна партія, що мала в дотеперішньому парляменті невелику більшість, бо 34 послів.

45-річний провідник партії НДП Аллен Блекні заявив, що він ніколи не сподівався аж такої перемоги.

У Саскачевані колишня партія Сі-Сі-Еф 20 років була при владі, до 1964 р., коли до влади прийшли лібeрали, що були при ній аж до цього року.

Теперішній прем'єр Тачер, заповів, що передасть скоро владу партії НДПартії. Провідник партії НДП А. Блекні закінчив правничі студії, а відтак в Оксфорді, Англія, політичні.

Не маємо точних відомостей, скілько українців вибрано послами, але з імен нововибраних послів, що їх подало канадське пресове аґенство „Кенедієн прес", виглядає, що є 7 українців, усі з партії НДП.

Китайські 7-травневі школи

Китайський уряд відкрив нові школи, т.зв. 7-травневі, бо 7 травня їх проголосив китайський комуністичний провідник Мао Цзедун. Школи призначені для перевишколу дорослих. Дехто каже, що це звичайні карні табори, одначе китайці це заперечують і кажуть, що до шкіл зголосилося так багато кандидатів, що місяцями мусять ждати на прийняття.

В тих школах селяни вчаться політики, вояки вчаться, як провадити фабрики, а працівники урядів вчаться, як вести сільське господарство. Найважче приходить в тих школах працівникам урядів, яких наука починається з того, що їм втовкмачують, що вони мають „служити народові", а не володіти над ним. Для того вони мусять виконувати найгірші й найнижчі роботи, щоб себе наперед упокорити. Відтак починається вишкіл. „Бюрократи вміють лише їсти риж, а не знають, як його плекати; вміють жити в хатах, а не вміють їх будувати", — пояснив керівник одної такої школи програму навчання.

Отже, студенти мусять будувати для себе приміщення з того матеріялу, який є під рукою, мусять помагати вирощувати риж або працювати в фабриках. Окрім того мусять вивчати думки та навчання Мао Цзе-дуна, вчитися „самокритики" та відповідно до того жити. Одному учневі казали забирати сміття від поблизьких селян. Він відмовився. Але, після причитання книги Мао Цзе-дуна та самокритики, таки пішов збирати сміття.

Завданням 7-травних шкіл є виховати таких китайців, які, „якщо треба можуть їхати чудовим автомобілем, або, якщо того вимагає потреба, будуть возити тачки з гноєм" — сказав керівник школи.

Острів Мальта бунтується

Середземноморський острів Мальта, що був колись колонією Англії, був увесь час пристановищем англійської воєнної флоти та воєнної флоти держав НАТО. В недавніх виборах перемогла робітнича партія з прем'єром Д. Мінтоффом на чолі. Мінтофф домагається, щоб Англія платила більше за постій кораблів у портах Мальти, а окрім того він викинув з Мальти головнокомандуючого воєнною флотою НАТО — італійського адмірала Дж. Біріанделлі.

Мінтофф не дав дозволу на відвідини Мальти кораблям шостої американської воєнної фльоти, що кружляє по Середземному морі.

Зате він, мабуть, дасть дозвіл на відвідини совєтських воєнних кораблів, що крутяться поблизу Мальти.

Рішення Мінтоффа викликало обурення та журбу в держав НАТО, бо острів Мальта лежить дуже догідно для контролі всіх кораблів, що плавають по Середземному морі.

Ватикан переговорює з Китаєм

Китайський комуністичний уряд запропонував Ватиканові віднову дипломатичних зв'язків, які були зірвані 1951 р. Головною умовою Китаю є, щоб Ватикан відкликав з Тайвані (Формози) свого апостольського нунція і забрав його бюро.

Дальшою умовою є визнання Апостольським престолом 48 єпископів, яких китайський уряд призначив без відома Ватикану протягом минулих 20 років та призначити головою китайської єпископської конференції єпископа Пі-Шу-Шіна.

В Китаї є бл. 4 мільйони католиків.

Нюйорський рабин у Москві

Єдиний рабин в Москві 77-річний Ю. Левін важко захворів, і не було кому вести богослужбу в центральній московській синагозі. На запрошення московських жидів до Москви поїхав нюрокський рабин И. Шнайдер, який був уже перед тим у Москві з відвідинами. Совєтський уряд дав Шнайдерові візу на в'їзд до СССР.

НАРІКАЮТЬ НА ЦЕНЗУС

Комісар охорони прав двомовности К. Спайсер нарікав у федеральному парляменті, що при переводженні офіційного перепису населення Канади знехтовано права французької мови. Багато французів дістали запитні листки до перепису населення англійською мовою, якої вони не розуміють.

Спайсер каже, що він дістав скарги майже з усіх канадських провінцій.

ЗІПСУВАВСЯ СОВЄТСЬКИЙ ЛІТАК

Совєтський надзвуковий літак „Туполев-144", який вертався з летунського показу в Парижі, по дорозі зіпсувався й мусів приземлитися у східному Берліні, а потім у Варшаві для направи.

Ні в Берліні, ні у Варшаві пілоти лтака не доволили имецьким та польським інженерам наблизитися до літака та помагати направити зіпсувані мотори.

МІНЯЮТЬ СИСТЕМУ ДОПОМОГ

Федеральний уряд виготовив проект нової форми родинних допомог для канадських родин. Той проект вивчають тепер провінційні міністри суспільної опіки й мають подати свої завваги, поки проект піде до федерального парляменту.

Згідно з новим пляном, допомога на діти буде виплачуватися в різній висоті, залежно від віку дітей. Першу категорію становитимуть діти від немовлят до 11 років, другу 12-15 років, а третю 16-17 років. Старші діти діставатимуть більшу грошову допомогу, як молодші.

З допомоги користатимуть діти всіх батьків, без уваги на їхній прибуток. Давніше була пропозиція, щоб від допомоги виключити дітей тих батьків, що заробляють річно 10,000 дол. або більше. Тепер цю пропозицію відкинено.

Якщо урядовий проект буде платити річно 100 мільйонів долярів більше на родинні допомоги, як платив досі.

СССР ТА АНГЛІЯ ВИКИДАЮТЬ ДИПЛОМАТІВ

Уряд СССР викинув з Москви двох англійських дипломатів: першого та другого секретаря англійської амбасади. За кілька хвилин англійське міністерство закордонних справ проголосило, що Англія викинула двох совєтських дипломатів за „участь у шпигунські діяльности проти Англії".

Припускають, що совєти викинули англійських дипломатів у відплату за викинення в минулому році кількох совєтських дипломатів з Англії за шпигунство, а, може, ще більше за те, що Англія дала право перебування совєтському інжинерові А. Феодосееву, що втік минулого тижня з Парижу до Лондону.

МЕНШЕ БЕЗРОБІТТЯ

Число безробітних у Канаді зменшилося протягом одного місяця із 659,000 (квітень) до 543,000 (травень). В травні було на праці 8,085,000 канадців.

Федеральний уряд приписує це своїй господарській політиці.

Справа конституції застрягла

КВЕБЕК ДОМАГАЄТЬСЯ ОКРЕМИХ ПРАВ

У Вікторії, столиці Британської Колюмбії, що цього року відзначає 100-річчя свого існування, як провінція, в днях 14-17 червня відбулася історична конференція канадських прем'єрів. Окрім федерального прем'єра П. Трюдо та деяких федеральних міністрів, участь у ній взяли всі провінційні прем'єри, крім саскачеванського Р. Тачера. Він вислав свого міністра справедливости.

Тачер відмовився від участи в конференції з уваги на передвиборчу кампанію. Він навіть просив відкласти конференцію, щоб виждати висліду виборів, але прем'єр Трюдо на це не погодився.

Завданням конференції було змінити дотеперішню канадську конституцію, яку Англія дала Канаді 104 роки тому, на нову, яка відповідала б новій Канаді, яка сьогодні, поза спільною з Англією королевою, є незалежною державою. Одначе на зміну конституції Канада мусить дістати згоду англійського парляменту.

Від 1927 р. канадські уряди п'ять разів робили спроби перевести зміну конституції, але безуспішно. Останню спробу започаткував 1968 р. кол. прем'єр Л. Пірсон. Конференція у Вікторії була сьомою з черги в справі зміни конституції.

Прем'єри погодилися на проект конституції, який зветься Канадським конституційним статутом і має бути затверджений усіма провінційними леґіслятурами, щоб обов'язував у цілій Канаді.

Конференція розпочалася досить бурхливо, бо прем'єри поодиноких провінцій домагалися для своїх провінцій різних уступок та привілеїв від федерального уряду, що не мало нічого спільного з конституцією. Врешті, після короткої дискусії, приступили всі до конституційної наради, яка закінчилася схваленням згаданого статуту, що складається з 61 статті.

В засаді статут признає офіційними мовами: англійську та французьку мови, якими можна користуватися нарівні в федеральному парляменті та в леґіслятурах семи провінцій на схід від Саскачевану. Канадці можуть користуватися тими обома мовами в урядуванні з федеральними міністерствами та провінційними міністерствами в Онтаріо, Квебеку, Ню Брансвік, Ню Фавндленд та острів Принса Едварда.

Головно на домагання прем'єра Алберти Г. Строма, в 19 статті статуту згадано теж інші мови, як англійську та французьку, про які сказано, що в законодавстві Канади не повинно бути законів чи прав них розпоряджень, які б „касували чи применшували права або привілеї інших мов". Інакше кажучи статут не предбачає якихось прав для інших мов, але й не заперечує, що ними може хтось, колись, десь користуватися. Практично залежатиме від громадян іншого походження, як англійське та французьке, та від урядів поодиноких провінцій, які права в даних провінціях матимуть інші мови.

НАЙВИЩИЙ СУД ТА ІНШІ ПРАВА

При іменуванні суддів до найвищого суду Канади федеральний уряд дає деякі права й провінціям, які можуть протестувати проти призначення немилих їм суддів. У деяких випадках матимуть право вибору одного з трьох кандидатів.

У статуті забезпечено для канадців права свободи опінії та вислову, думки, релігії, зборів та товариств.

На домагання атлянтійських провінцій федеральний уряд приобіцяв у конституції забезпечити становище всіх провінцій під матеріяльним оглядом, щоб не було рзниць у матеріяльному положенні провінцій.

Це в загальному важніші справи, що їх нормує канадський конституційний статут.

НЕ ВСІ ПОГОДЖУЮТЬСЯ

Всі прем'єри зобов'язалися до 28 червня заявити, чи їхні провінційні уряди годяться прийняти проєктований статут у цілості. Потім провінційні леґіслятури мали той чартер затвердити. До 28 статут прийняли сім провінцій: Онтаріо, Британська Колюмбія, Алберта, Ню Фавнденд, Острів Приса Едварда, Нова Скошія та Манітоба.

Квебек відразу відмовився прийняти статут, бо квебекський уряд домагається, щоб федеральний уряд передав йому вповні ладнання справ допомоги родинам та молоді, допомоги на перевишкіл безробітних, старечих пенсій, допомоги безробітним та допомоги для різного роду калік та непрацездатних.

Федеральний уряд не погодився на це, і справа статуту застрягла.

Але і квебекський прем'єр Бурасса, і федеральний прем'єр П. Трюдо заявили, що на тему квебекських помагань можна ще вести переговори. Так що можливо, що ще й ті справи якось вдасться полагодити. Одначе покищо справа нової канадської конституції виглядає ще дуже далеко.

Короткі вісті

◈ **Буревій (торнедо) упав** на невелику місцевість Восток, 50 миль на північний схід від Едмонтону. Сильний вітер, швидкости 50 миль на годину, поперевертав будинки, пірвав електричні та телефонічні проводи та повибивав вікна.

◈ **15 річний И. Грамліч** працював на полі бл. Медисен Гет в часі громовиці. Грім вдарив у хлопця й убив його на місці.

◈ **Речник албертської асоціяції** вчителів заявив, що Алберта має забагато вчителів. У вересні ц.р. прибл. 1,500 вчителів не матимуть праці в своїй професії.

◈ **Албертські лібeрали** посилають свою місячну партійну газету з адресою едмонтонського сенатора Г. Правса, який має право пересилати всі посилки даром, на кошти держави. Лібeрали заощаджують на кожномісячні поштовій оплаті 600-750 дол.

◈ **Нафтова компанія Імпіріял** Ойл відкрила аж три зложжя нафтової ропи та земного ґазу в Північно-західних теріторіях. Зложжя мають бути дужо багаті. Кошт одної нафтової криниці на Північно Західних Територіях сягає кількох мільйонів дол. В Алберті всього один мільйонів долярів.

◈ **Федеральний уряд виплатить** рибалкам атлянтійських провіній 617,000 дол. відшкодування за зловлену в Атлянтійському океані рибу, яка виявилася затруєною й її відтак знищено.

◈ **У слід за канадською летунською** лінією Сі-Пі-Ер чотири інші лінії — Ер Канада, Аль-Італія, Бі-Ов-Ей-Сі та Ес-Ей-Ес знизили ціни за переліт для молоді до Европи. Ер Кенада числитить 190.00 дол. за переліт до Лондону, Франкфурту, Парижу ітд.

◈ **Робітники, що копали землю** для вибудовання мідяної руди недалеко озера Бирнс, Бр. К., викопали рештки костей передісторичного мамута, що жив там прибл. 10,000 років тому. То третя знахідка того роду в Британській Колюмбії.

◈ **Від 1 липня Канада пересилатиме** всі поштові посилки до всіх країн літаками. В Канаді листи пересилають літаками, де це можливе, вже 23 роки.

◈ **З уваги на те, що квебекські** сепаратисти в Монреалі чинили постійно заколот у час релігійно-національного свята Квебеку св. Івана Хрестителя, монреальську параду відкликано назавжди. Парада відбулася від 1834 р.

◈ **Протягом першого кварталу** 1971 р. Канада дістала 285 мільйонів долярів із закордону у формі різних вкладів у канадську промисловість. 70% грошей прийшло із ЗДА, решта — з Европи.

◈ **Парляментсько-сенатська** комісія для зміни системи податку в Канаді дістала 654 формальних меморіялів та 1,093 листи з різними пропозиціями щодо проєкту зміни податкової системи й усіх їх брала до уваги при опрацьовуванні проєкту податкового закону.

◈ **Манітобська леґіслятура** приготовляє тепер новий закон, на основі якого мешканці, що живуть у піднаймленому домі, якщо чинитимуть галас і турбувати інших мешканців дому, можуть бути покарані грошовою карою до 200.00 дол.

◈ **На керівника американської** тайної поліції Еф-Бі-Ай Дж. Гувера в 1970 р. було 26 невдатних замахів на життя. Гувер їздить панцерним автомобілем. Бюджет Еф-Бі-Ай на 1971 рік перейшов 318 мільйонів долярів.

ТАНЦЮВАЛЬНИЙ ГУРТОК ПАРАФІЇ СВ. ЙОСАФАТА. Перший ряд зліва на право: М. Федина, С. Зила, Т. Сивенький, П. Маланчук, Д. Запісоцька, Х. Салук, П. Самоїл, І. Гевко, В. Кросоець, М. Галберт; другий ряд: А. Запісоцька, Н. Бойко Р. Поренчук, Т. Якимишин, В. Заблоцький, Т. Галберт, Д. Савчин, М. Шевчук, Л. Зорняк, Т. Заблоцька, С. Зінчук, Д. Самоїл, Р. Тичовська, Л. Павлуський; третій ряд: Б. Амброз, Ю. Ґурба, М. Пилип, Х. Байрак, Дж. Черняк, Д. Юґенець, Р. Федина М. Пилип, Й. Фединяк, М. Ґулька, П. Ґордулець, Б. Ґой, Б. Зила, В. Ковальчук М. Шеремета, С. Гевко, З. Войновський, Б. Дарійчук, Л. Дарійчук, Г. Ґурба, А. Шевчук, В. Амброз; четвертий ряд: о. Ю. Ковальський, п-і В. Байрак, Р. Шевчук, Т. Тичковський, К. Мекренк, С. Костюк, А. Саганська, Е. Ґулька, А. Зінчук, Р. Ґерський, Д. Сивенький, М. Байрак, М. Федина, І. Зінчук, Е. Якимишин, Р. Лозинський, Т. Сиротюк, Р. Прийма, М. Костюк Л. Снятинчук, В. Ґой, Г. Дзьоба, А. Самоїл, Д. Саймон, п-і А. Федина; п'ятий ряд: Р. Байрак, Я. Дзьоба, Б. Гура, Л. Хмелик, Л. Бойко, С. Костюк, Х. Запісоцька, Д. Брода, М. Янушак, Т. Муха, А. Прийма, Л. Сидотюк, Л. Мадай, П. Юристовська, Ш. Федина, В. Ільків, Дж. Карсон, Д. Лозинська, Г. Ільків, М. Шевчук, Б. Амброз, п-а А. Мельничук; шостий ряд: М. Муха, Т. Байрак, Л. Стефанюк, Б. Снятинчук, М. Палцат, М. Сиротюк, М. Пилип, Р. Снятинчук, Л. Король, Б. Шибіцький, С. Басараб, Л. Якимишин, Дж. Палцат, Т. Чорний, К. Шеремета, п. Г. Гордей. На курс танків також ходили: В. Гіль, М. Карсон. Звідомлення фотостудія „Академія"

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

В. М. СМОЛИК, управитель

Направа авт і троків — Перевірка моторів
Продаж високоякісної газоліни та оливи до авт.

Artic Service Station Ltd.
12608 Fort Road Edmonton, Alta. Ph. 476-2212
Власник і керівник: Маріян Страшок

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

МІСЦЕВІ Й ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669.

Найбільший склад матеріялів для будови та направи ВОДОТЯГІВ та ОГРІВАННЯ в місті

PLUMBING VILLAGE
DO IT YOURSELF PLUMBING & HEATING CENTRE
8025 - 104 St., EDMONTON, Alta. For Service Ph.: 433-3124

One hour "MARTINIZING"
CERTIFIED
THE MOST IN DRY CLEANING
НАЙКРАЩЕ МІСЦЕ ДЛЯ ЧИЩЕННЯ ОДЯГУ
7931 - 104 Street
Edmonton Tel. 433-5577

SAVE $$$$
JASPER AUTO PARTS
Edmonton
SAVE UP TO 50%
Guaranteet Parts for ALL CARS & TRUCKS
PHONE: 599-6621
Mailing Address:
Box 262, St. Albert, Alta

AARON DENTURE CLINIC
Затверджений дентистичний механік
10816 - 82 Ave.,
Полудневий Едмонтон
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION LTD.
10635 - 95 St. Edmonton
Phone 424-4401

BROKEN OAT ROLLER SHAFTS
M-F Front Spindle Threads, Broken spindles, Splines, inc. J-D Crankshaft; Heads, Blocks, Axles, Threads, Housings; Lawn Mower crankshafts straightened, Straighten anything! Our jobs stand up!
You name it, we'll fix it for you, save you big money.
SYMONS METALWORKERS
Rocanville, Saskatchewen
Since 1923

Усміхніться

ВНУЧОК

— Як там, вчителю, мій внучок у школі? — питає бабуся.

— Та нічого. Тільки вчора відпросився на ваш похорон, — каже вчитель.

ГОТУЮТЬСЯ ДО ВІЙНИ

Малюк побачив у кіно, як індіяни фарбували обличчя і запитав батька:

— Для чого вони це роблять?

— Готуються до війни.

Увечері, побачивши, як мати фарбується, малюк підбіг до батька:

— Тату, тікаймо, мама готується до війни.

ЗАБЛУДИВ

Іде уночі п'яний чоловік та й питає:

— Де живе Василь Швайка, — відповідає перехожий.

— Я то я, але скажіть, де він живе?..

ЗМІНА АДРЕСИ!

Подаємо до відома нашим Клієнтам та Приятелям, що ми перенесли наше бюро до нового приміщення, яке міститься недалеко від дотеперішнього (лише за рогом вулиці).

Приймаємо й дальше асекурацію від: **вогню ● автомобілів і троків ● бонди для контракторів ● від крадіжі ● особисту відповідальність ітд.**

Наше завдання — не лише мати багато клієнтів, але теж дати найкращу обслугу.

ПЕРЕКОНАЙТЕСЯ ПРО ТЕ САМІ!

І. ГУЛАСЦЬ
керівник і власник

АСЕКУРАЦІЯ — ТО НЕ ВТРАТА, А ЗИСК.

STAR AGENCIES
(Insurance) Ltd.
НАША НОВА АДРЕСА:
10166 - 100 вулиця, кімната число 201
(друга підлога) ЕДМОНТОН
Нове число тел.: 424-6181

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
AUDIOTONE
John ROBERTS
10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

Дрібні оголошення

● Старокрайові ковдри з нашої або доставленої вовни чи пуху робимо на замовлення. Ціни приступні. Говоримо по українськи.
WOOL CARDING
9618 - 111 Ave., Edmonton
Tel.: 479-2289

Весілля дочки през. Р. Ніксона

В суботу, 12 червня відбулося в городі резиденції президента ЗДА вінчання дочки президента Р. Ніксона Тріші з студентом права Е. Коксом. В т.зв. рожаному городі поставлено престіл, при якому методистський духовник Е. Латч, що є духовником американського парляменту та приятелем п-ва Ніксонів, звінчав молоду пару. В часі вінчання відчитано молитви з обряду вінчання римо-католиків, методистів та епископальної церкви.

Після вінчання відбулося в Білому Домі прийняття для понад 400 запрошених гостей, між якими не було ні закордонних дипломатів ні американських політиків, лише приятелі обох родин молодих так, що весілля мало чисто приватний характер.

Вінчання дочки Ніксона було 16-им, що відбулося в Білому Домі, а Тріша була восьмою дочкою президента ЗДА, що вінчалася в Білому Домі.

Молода роздала між весільних гостей весільний торт („кейк"), який важив 350 фунтів, був широкий вдолині на 5 стіп, а високий на 6.10 стіп й складалася із сімох „поверхів". На весіллі грала оркестра американської піхоти.

На світлині: весільний торт, поруч якого стоїть молода зі своєю матір'ю.

Рибальство в Онтаріо

Цей величезний, озерний пструг, зловлений минулого літа в околиці ріки Вайт Рівер, на північ від Верховнього Озера, важив понад 40 фунтів. Туристична індустрія Онтаріо зазнала втрат, коли минулого року виявлено, що деякі рибні води провінції отруєні ртуттю. Але інтенсивні урядові провірки виявили, що небезпечна кількість ртуті в рибі була знайдена у менше ніж 100 рибних водах провінції. У провінції є понад 250,000 озер і стільки ж рік і струмків. Для більш завзятих спортсменів подорож літаком до таких рік як Вініск, Саттон, або Албані, може бути пригодою, що трапляється раз на життя. Коли кошти, 75 дол. від особи за сім днів є зависокі, то рибальські вакації у самому серці Онтаріо, в розлогаму Парку Алгонквін є легко доступні і під кожним оглядом такі, як тільки рибалка може собі бажати. Фото через чемність Онтарійського Департаменту туризму й інформації.

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta.
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ — ОПТОМЕТРИСТИ

Dr. J. D. Tchir
ОКУЛІСТ
401 Теглер Блдг.
101 Стріт і 102 Авеню
Едмонтон
Тел.: 422-2856
В Форт Саскачеван кожної середи.
Тел.: 543-3464

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі — — Припасовує окуляри

ВЕГРЕВИЛ І ОКОЛИЦЯ!
щосуботи у Вегревил під адресою:
Legion Hall, Ste. 3, Vegreville
DR. P. A. STARKO
ОКУЛІСТ
Адреса едмонтонського офісу:
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

ЛІКАРІ — ЕДМОНТОН

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-5318
Res.: 479-4443

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст ниркових недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.,
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи.
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone Office: 482-4744
Res.: 484-3821

● Ізраїльська прикордонна поліція не впустила до Ізраїлю трьох американських жидів, які мають лиху славу членів „жидівської мафії". Крім них, ще інших сім жидів із ЗДА з поганою славою мали замір їхати до Ізраїлю, але їх повідомили, що там для них не буде місця.

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

Д-р Мирон Старко
Спеціяліст — оператор носа і залози (glands).
від глухоти, недуг горла, дихальних Tonsils, adenoids, сайнисиc нищі і кормового проводу
225 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave., Edmonton
Тел.: офісу 424-4773
дому 482-2217

Як повернути кохання

(ГУМОРЕСКА)

Чоловіків, кажу я вам, треба міцно в руках тримати. Бо чоловік, який одбився від рук, уже не чоловік, а казна-що...

Я, приміром, колись так натренувала свого, що він став у мене, як шовковий. А любив як! Накажи я йому, наприклад, заради мене в огонь плигнути — плигнув би. Так він мене любив.

Було, як посваримось, я за свої речі — і гайда з хати.

— Прощавай, — кажу, — йду від тебе навіки!

А Трохим мій голову похнюпить і тільки сопе.

„Мовчи, — думаю. — Мовчи. Я тебе знаю. Прибіжиш! Де ти подінешся!"

Вийду за ворота, пройду трохи не поспішаючи, постою, щоб легше Трохимові мене наздоганять було. Коли біжить, як любенький! Захекався.

— Ти що це — справді! — питає.

— Справді...

— Наталко, чуєш, Наталко! Схаменись! — просить.

— Не схаменусь! Ти мене не любиш! — відказую. І сльози пущу. Хай ще просить. А він — яких тільки слів мені не говорить: і „рибонька" я в нього, і „ясочка", і „сонечко"... І так мені від цього стає хороше!

— Вернись! — благає Трохим.

— Ні, не вернусь, — твердо стою на своєму...

— Я тебе жалітиму, на рукахноситиму, — обіцяє. — Вернись тільки.

І от-от заплаче.

— Ну, що ж, — відповідаю. — Коли так, то доводь на ділі: неси мене до хати!

І що ви думаєте? Бере й несе. А я пудів шість важу. Аж зігнеться, бідолаха, крекче. І головне, впустити боїться.

Отак він мене разів із десять додому приносив. Як скучу за отим „ясочка" та „сонечко", так і давай його кудати. А привід завжди знайдеться. Посваритись — хіба довго? Посварилися на тім тижні. Я за свою валізку — і до дверей.

— Прощавай, — кажу. — Йду навіки.

— Йди, — спокійно відповідає Трохим.

Я від здивування трохи валізку з рук не випустила. От так штука! Цього ще не було.

— То ти мене вигониш? — питаю. — Жінку свою з дому вигониш? Ну, стривай, ти ще мене проситимеш!

І грюкнула дверима.

Цього разу я вирішила йому добряче помститись. Відійшла три милі од хати, аби далі мене назад нести було, і зупинилась. Стою, виглядаю. Знатиме, як жінку виганяти!

Та, лишенько, щось довгенько не видно мого Трохима. Може забарився десь. Півгодини минуло... Ноги мерзнути почали; зима. А Трохима все нема...

Думаю, може далеко зайшла, не знайде. Повернулась ближче до хати, почекала — не йде. До самого двору підійшла, стала проти вікон. Коли, видно, побачив мене — вийшов.

— Вернись, — просить.

І якось так ліниво просить, не як завжди.

Я затялась:

— Ні, не вернусь, — кажу.

Почухав Трохим потилицю.

— Ну, то й правильно зробиш, — говорить. — І не вертайсь.

І посунув назад у хату.

Я за ним.

— Значить, оце так ти мене кохаєш? — накинулась на нього. — Жінка з дому світ за очі пішла, а тобі й горя мало?!

— Мало! — відповідає Трохим. — Втомився я, Наталко, тебе на руках носити. Як хоч, а мені набридло...

Слухаю я — і вухам своїм не вірю. Не мій чоловік! Ніби підмінили. А може іншу покохав? Довелося власними ногами чимчикувати до хати.

— Голова в тебе, — питаю, — не болить?

— Що там голова! — відказує. — В мене душа болить!

Налила йому чарку.

— На, — кажу, — випий. Від душі допомагає.

А він (ви бачили?) відсунув чарку.

— Спасибі, — каже. — НЕ хочу.

Що за чудасія? Давай я біля нього і сяк, і так упадати. Якими тільки словами не називала: і „лебедиком", і „соколиком"!

Дивлюсь, став відходити потроху.

І в мене наче камінь з душі звалився. Бо коли б справді розлюбив? Що тоді, га? Як повернути кохання?

Відтоді свого Трохима я більше не кидала.

В. КОВАЛЬ

● **На 1 грудня 1970 р. було** в Канаді 3,100.00 штук рогатої худоби, що ї годували на м'ясо. В грудні 1969 р. Канада мала 2,915,000 штук тої самої худоби.

Lincoln Hotel
COMFORTABLE ROOMS
Dining Lounge & Restaurant
10266 - 102 St., Ph.: 424-6112
Edmonton, Alberta

Відкриває школу українських танців

Наталка ДОБРОЛІЖ-МАЇВСЬКА повідомляє нас, що у вересні вона відкриває **ШКОЛУ УКРАЇНСЬКИХ ТАНЦІВ** для дітей шкільного віку і молоді.

Приймаються початківці і заавансовані учні.

Про місце та години занять буде оголошено у вересні.

Зацікавлених проситься зголошуватися вже тепер. Телефон 489-4314

ОБСЛУГУ — СТИЛЬ — НИЗЬКУ ЦІНУ
"окуляри які привернуть усміх на ваших очах".
Принесіть свою рецепту на окуляри до:
HALE OPTICAL
Тел.: 424-2318
10754 Jasper Ave., Edmonton

ОГОЛОШЕННЯ НОВОЇ РЕЧОВИНИ, ЩО ГОЇТЬ: СТЯГАЄ ГЕМОРОЇДИ

Ексклюзивна лікувальна субстанція, як перевірено, стягає гемороїди й направляє ушкоджені клітини.

Славетний інститут для дослідів винайшов єдину в своєму роді субстанцію, що стягає гемороїди безболісно. Вона усуває сверб і прикрість до мінут і приспішає лікування ушкодженої, запаленої тканини.

В кожному випадку, коли уступав біль, стягалося також ушкоджене місце.

Найважніше з усього те, що наслідки були такі досконалі, що ця поправа тривала багато місяців.

Цього доконано новою лікувальною субстанцією (Біо-Дуне) яка швидко помагає гоїти ушкоджені клітини.

Тепер Біо-Дуне можна мати як масть і в формі під назвою Preparation H. Питайте за ним в дрогсторах. Будете задоволені, або звернуть вам гроші.

Посилаю —— на передплату "Українських Вістей"

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ

10 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і

стара адреса: ....

....

Ім'я і

....

нова адреса: ....

(Адресу писати по-англійськи)

ВЖЕ В ЦЮ НЕДІЛЮ, 4 ЛИПНЯ

ВІДКРИВАЄТЬСЯ ЄПАРХІЯЛЬНА ОСЕЛЯ

Літній табір дівчат і хлопців, від 8 до 14 років, в єпархіяльній оселі в Фаліс, над озером Вобман, коло Едмонтону, починається 4 липня. Триватиме два тижні.

Оплата: 40 дол. від одної дитини; 75 дол. від двох дітей з тієї ж родини; 110 дол. — від трьох дітей.

Діти матимуть виховників та всю опіку. Управителем табору є о. Дм. Грещук.

Зголошення негайно шліть на адресу: Camp Director, St. Josaphat's Cathedral, 10825 - 97 St., Edmonton 17, Alberta.

BAYDALA Drug Stores

- Parkade (Cor. 103 St. & Jasper Ave.)
- Avord Arms (Avord Arms Bldg.)
- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)

Specializing in Wigs — Radios — Prescriptions

"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

ВИНАЙМАЄМО

НОВУ ПАРАФІЯЛЬНУ ГАЛЮ

на родинні і громадські імпрези

Приготовляємо весільні прийняття по приступних цінах.

Парафія св. Володимира в Калдер (Едмонтон)

12726 — 119 стріт. Телефон: 455-4906 або 454-1177

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 11.75 дол. без різниці, чи пачка коштує 40.00 дол. чи 300.00 дол.

М. Лаврин

Overseas European Trading Co.

TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street

EDMONTON 16, Alberta

Alberta Vocational Centre

EVENING DIVISION

ПРОПОНУЄ

ЛЕКЦІЇ

ПРАКТИЧНОЇ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

як другої розмовної мови

КУРСИ ДЛЯ ІМІГРАНТІВ, ЩО ЖИВУТЬ У КАНАДІ НАЙМЕНШЕ П'ЯТЬ РОКІВ.

ЧАС ТРИВАННЯ: 8 тижнів, від 6 липня до 26 серпня

ДНІ: ВІВТОРОК й ЧЕТВЕР ВЕЧЕРОМ від год. 7 - 9

МІСЦЕ:

ALBERTA VOCATIONAL CENTRE

102 Avenue & 108 Street

Telephone: 423-3531

Edmonton, Alberta

ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ВЛАСНИКІВ ДОМІВ

З ФАБРИКИ ДО ВАС

ВЕЛИКІ ЗАОЩАДЖЕННЯ НА НОВИХ ВІКНАХ

СТАРЕ НОВЕ

Алюмінові частини до розсування на боки зі сіткою та забезпечення перед бурею.

СТАРЕ НОВЕ

ЗАОЩАДЖУЄТЕ? ДИВІТЬСЯ!

- Ми не пошкоджуємо дерева кругом вікна ні зовні, ні всередині.
- Виймаємо старе і вкладаємо нове вікно у ваші теперішні рямки.

SUPREME WINDOWS LTD.

429-0833 9654 - 106A Ave.

Evening: 476-4594, 482-2511

КОМУНІСТИЧНИЙ РЕЖИМ І ЦЕРКВА В ПОЛЬЩІ

Критичний голос поляка про своїх земляків

(УПБ, Рим) — Після голосних страйків польських робітників у грудні минулого року й після їх насильного здушення, внутрішнє становище в Польщі стало складне й напружене. Наслідник Ґомулки Герек був примушений звернутися по моральну допомогу до примаса Польщі, кардинала С. Вишинського. Той не відмовив і в значній мірі причинився до успокоєння розбурханих настроїв.

Ніби заплатою за цю допомогу була передача частини церковних дібр на західних польських землях Католицькій Церкві. Але це не могло задоволити справедливих домагань Католицької Церкви в Польщі, що поставила вимогу законно устійнити її права й відношення до держави. Тому конференція польського єпископату вислала свого секретаря на вступні розмову з прем'єром уряду Ярошевичем. Відповідь уряду була коротка: розмови на тему нормалізації можуть почнатися тільки тоді, коли католицька Церква прийме сучасну «рацію стану», тобто буде рахуватися з соціялістичною дійсністю в Польщі.

На таку вимогу уряду кард. Вишинський не може піти, бо взагалі кожна «нормалізація», під большевицьким тиском, заведе до безоглядного підчинення Церкви комуністичній доктрині. Це означало б, що Церква має дійти до стану самопоборювання, як це діється в СССР.

Провідні польські ієрархи, дбаючи пильно про добро своєї Церкви, далі воліють не зважати на українців-католиків. А стан нашої Церкви в Польщі жалюгідний. Це визнають і деякі поляки, що думають тверезо.

Недавно «Пшеґльонд повшехни» подав ось який критичний голос:

«Може, й в нас, поляків, входять у гру якісь глибші захворіння збірної підсвідомости, якісь „комплекси", щось від Фройда, Юнґа чи навіть Ломброзо? Ксенофобія, себто ненависть до чужих! Пригадаймо собі, як то було перед війною: ми не терпіли німців, не любили росіян, ненавиділи українців, переслідували білорусів, шиканували литовців, погорджували румунами, легковажили чехів. Словом, ми жили зле з усіма сусідами; ми мали «любов без взаємности» тільки для країн, які далеко, яких не знаємо зблизька і з якими не маємо спільних справ».

«Запитуємо чемно: чи народ, який не вмів співжити з жодним зі своїх сусідів, не зважаючи на великі поразки, що на нього спадали, направду завжди може бути уважаний за чисту, невинно пригнічену білу лілею на баговинні?»

«А може, для духової гігієни, скромности, правди і самокритики, варто б часом глянути на себе самих очима передвоєнних чехів, литовців і українців?»

ДАЛІ ВИДАВАТИМУТЬ «СЛОВО НА СТОРОЖІ»

Рідномовний журнал «Слово на сторожі» виходиме далі. Є надія, що журнал стане квартальником. Досі появилось сім чисел журналу.

В Оттаві вибрано управу Товариства плекання рідної мови (ТПРМ): голова — проф. Ярослав Рудницький (Вінніпеґ), попередній голова — проф. Констянтин Біда (Оттава), заступники голови — п. Сергій Мухин (Вінніпеґ) і проф. Яр. Славутич (Едмонтон).

Адреса ТПРМ: 3597, Вінніпеґ 4, Манітоба.

Представництва ТПРМ засновано в Австралії, Аргентині, Бразилії, Венесуелі і Новій Зеляндії.

Вісті з Едмонтону

У катедральній парафії св. Йосафата

ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ

Навчальний рік у рідній школі катедральної парафії св. Йосафата закінчився 13 червня.

У суботу, 12 червня, учні школи взяли участь у Службі Божій, а пізніше в прогульці до парку Елк Айленд, де провели весело час на забаві-змаганнях і при смачній перекусці.

У неділю в залі катедральної церкви був концерт з чайним прийняттям. Імпрезу закінчення шкільного року розпочав молитвою о. парох Ю. Ковальський, а вступним словом — п. Г. Костюк. Учителька п-а Л. Бойко сказала гарну доповідь на тему української мови. В концерті взяли участь усі учні, співаючи спільно пісні: „Ой у лузі червона калина» і «Там далеко» при фортепіяновім супроводі вчительки І. Вероби. Далі, учні кожної кляси виступали зі своїми точками, при чому виступ п'ятої кляси був присвячений пам'яті Лесі Українки.

При роздачі свідоцтв учні з добрим поступом у науці одержали в нагороду українські книжки. Вкінці була розгра базарових квитків, яку зорганізував батьківський комітет школи.

У школі навчалось цього року 89 дітей. Учительський склад був такий: сестра Йосифа — початкова кляса, п-і І. Вероба — І кл., п-а Л. Бойко — 2 кл., п-і А. Бумбак — 3 і 4 кл., п-і О. Небожук — 5 кл., п- Р. Осташевський — 6 кл. і директор школи. Релігії навчав о. В. Чопей.

Рідною школою опікується товариство мужчин катедральної парафії. Це товариство дало гроші на нагороди шкільним учням кожної кляси, Вдячні учні дали від себе дарунок о. Чопеєві.

Окрема подяка належиться п-ству Костюкам за їх гарну співпрацю для рідної школи, а паням з батьківського комітету — за приготування чайних прийнять.

О. Небожук

ВИСТУПАЄ ТАНЦЮВАЛЬНИЙ ГУРТОК

(гб) — На закінчення цьогорічних курсів танців танцювальний гурток парафії св. Йосафата дав концерт. Гурток вже два роки успішно діє під проводом II відділу ЛУКЖ катедральної парафії. На курси цього року ходило 120 дітей.

Діти, відповідно до років навчання, були поділені на чотири кляси.

Програму почала кляса початківців: «Танцюємо у вишневому садку», старша кляса: «Коломийка», заавансовані танцюристки: «Ластівка», середуща кляса: «Ранні волошки», заавансовані тацюристки: «Рушнички».

У другій частині був виступ хору молоді катедральної парафії під проводом п. Михайла Іваника. Хорові точки були: «Ой ти знав, нащо брав» Леонтовича, «Дністрованка мила» Лиська, «Царівна — веснянка», «Ой чому ж ти не гуляєш — ягілка», «Де ти ідеш, Романочку — ягілка», «Бурхливая річка — веснянка» і «Дівка Явдошка». Хор співав дуже добре.

Всі виступи показали, що молодь у минулому році засвоїла собі українські пісні.

Далі були танці: старші танцюристки — «Вечірка на леваді», середня кляса — «Танок весни», старші танцюристки — «Маки» і старша кляса — «Гопак»:

П-і В. Байрак передала дарунок п. М. Іваникові, а п-і А. Федина вручила дарунки для п-и О. Мельничук і Г. Гордей. Отець парох Ю. Ковальський похвалив танцюристів і співаків та подякував учителям та дириґентові.

У вересні знову пічнуться курси народних танків. Учителями будуть Т. Стефаник і О. Мельничук. Зголошення вже тепер приймає п-і А. Федина, тел.: 466-0627.

Концерт відбувся в авдиторії школи Пресв. Серця. Було 250 людей.

Владика Ніл благословляє парафіян церкви св. Миколая

«Ваші дотеперішні успіхи значні. Нехай Господь благословить дальшу вашу працю», сказав Владика Ніл на недавньому храмовому святі наймолодшої едмонтонської церкві св. Миколая.

Архиєрейську Літургію з Владикою співслужили о. синкел В. Лаба, о. протопресвітер Ю. Ковальський, о. В. Тарнавський. Дияконували о. Б. Снігурович і о. Кравець ЧСВВ. Парох церкви св. Миколая о. Іван Кратко виконував функції церемонієра.

Того дня 15 дітей уперше прийняли Св. Причастя.

Після богослуження був парафіяльний обід у школі ім. О'Брасна. На сцені виступило 75 дітей з парафіяльної рідної школи. Вони співали, танцювали, декламували українські вірші.

В час обіду привітальне слово сказали представники парафіяльних організацій. Усі вони висловлювали задоволення з розвитку парафії, найбільше з добре провадженої школи. Признання вчителькам висловив теж Владика Ніл.

ДІТИ ПАРАФІЇ СВ. МИКОЛАЯ недавно прийняли перше Святе Причастя, Також дали концерт. На світлині справа — Преосвященний Владика Ніл та о. парох Ів. Кратко.

Переслідують львівського журналіста

Львівський журналіст Роман Янушевський зазнає переслідування за те, що подав вістку про реставрацію ікон.

Захалявний «Український вісник» (ч. 4) приносить таку інформацію:

«Незаконно викинутий з редакції газети „Вільна Україна", органу Львівського ОК КПУ та облвиконкому, журналіст Роман Янушевський. Він член КПРС, багато років працював у газеті. Причиною викинення була зарисовка про художника-реставратора Львівського музею українського мистецтва Петра Лининського, який доклав дуже багато зусиль до реставрації унікальних українських ікон».

«Як виявляється, в молодості П. Лининський брав участь в оунівському русі, за що відбував покарання. І хоч Лининський вже багато років самовіданно працює для українського мистецтва (крім реставрації, відомі також його власні керамічні твори), Р. Янушевського звинуватили, що він написав кілька теплих слів про „ворога" і звільнили з роботи».

«Р. Янушевський, вважаючи своє звільнення незаконним, подав до суду. Тоді його викликав редактор „Вільної України" Ступницький і заявив: „Ти що смієш на мене скаржитися? Та ти знаєш, хто ти а хто я? Ти — г...о а я — член бюро обкому партії!"».

«Відомо, що при розгляді в редакції персональної справи Р. Янушевського той же Ступницький і працівник ідеологічного відділу обкому партії примушували Р. Янушевського стати на коліна (у прямому розумінні!) і просити „пробачення у партії" за свій вчинок».

„НЕ БУДЕ ВАМ ВАШОЇ УКРАЇНИ"

1 ЛИСТОПАДА 1970 Р. НА ЛЬВІВСЬКОМУ ЦВИНТАРІ

«Першого листопада, як і на Зелені свята, за усталеним протягом багатьох років звичаєм у Галичині, вшановують пам'ять померлих». Про це підпільно видаваний «Український вісник» приносить деякі відомості, головно зі Львова.

«У ці дні кладуть також квіти і світять свічки на могилах січових стрільців, які загинули у боротьбі з Польщею у 1918-1919 роках, на братських могилах жертв масового знищення енкаведистами в'язнів по тюрмах у перші дні війни в червні 1941 року та ін. Особливо багато людей буває 1 листопада на Янівському цвинтарі у Львові біля могили січових стрільців. На центральну символічну могилу кладуть квіти і вінки з патріотичними написами, люди співають релігійних і стрілецьких пісень тощо».

«Хоч розганяти людей зі цвинтаря влада ще не осмілюється, однак спеціяльно послані особи фіксують, хто буває присутній на цвинтарі, інколи навіть фотографують людей».

«Відомий випадок репресій за вшанування пам'яті загиблих. Так 1967 року в наслідок доносу був усунутий від відповідальної наукової роботи з політехнічного інституту здібний науковець Плетінко тільки за те, що кілька хвилин побув між стрілецькими могилами і поклав квіти. При обговоренні його вчинку науковець казав, що не бачить нічого злого у вшануванні пам'яті людей, які боролися проти польських окупантів».

«1 листопада 1970 року до хреста на центральній могилі стрілецького цвинтаря хтось приклеїв банкноту — 100 крб. грошей УНР з великим тризубом у центрі банкноти (виконання відомого художника Ю. Нарбута). Через якийсь час до хреста підскочив розлютований чоловік із „спостерігачів". Зірвавши банкноту, зіжмакавши і викинувши, він виліз ногами на могилу і закричав до присутніх: «Що, тризуба захотіли? Самостійної України захотіли? Не буде вам тризуба! Не буде вам вашої України! Ану розходьтеся, розходьтеся!»

«Але ніхто не пішов. Навпаки, люди, які стояли далі, подумавши, що хтось виголошує промову на честь стрільців, наблизилися. „Промовець" змушений був піти ні з чим».

Умерла поетка

Поетка Олена Журлива (Олена Костівна Котова) вмерла на 72 році життя, після довгої хвороби, повідомляє «Літературна Україна» (15 червня), не подаючи ні місця, ні дати смерти.

Польський кардинал Стефан Вишинський звернувся з публічним закликом до польського уряду, щоб не робив перешкод у будові нових костелів. Тепер уряд майже зовсім не дозволяє на будову костелів.

ВАКАЦІЙНА ГУМОРЕСКА

Онучок іде

— Ви ж подумайте, люди, як може знавісніти на старість людина, коли вона рідного онука цурається!

Одержали ми цими днями від дочки з Одеси телеграму — хоче привезти до нас онучка на цілий місяць. Це ж для нас, старих, мусила б бути он яка радість, он яке свято... А він прочитав, настовбурчив вуса і як затявся: відбий телеграму — нехай не везе, доволі з мене торішнього гостювання.

Я йому тлумачу: ти ж стара людина, взяв би ціпка, коли йдеш на подвір'я, та ціпком перед себе туди та сюди, та ще туди і в сільце не попався б. Треба ж дитині якось гратися. Дитя жваве, розумне.

Умовляю, умовляю його, а він як згадає про пилосос, так і знову дибки. А за що тут гніватись? Тут радіти треба, що дитя кмітливе росте...

Я в своєму роду не з останніх, але до пилососа підступитись і досі боюся, а онучок, нехай здоров буде, золоті руки має. Міське виховання, що не кажіть!

Старий після обіду поспати любить: тільки пообідає — уже й завів носом музику. А онучок якось раз-раз, увімкнув пилососа і давай сонному дідові бороду чистити. Сміху було!

А старому, бачте, не подобається, що він після тієї чистки ще й досі заїкається та очі закочує. Алеж він заїкається і білки йому вивертає тільки на труднім слові, а короткі слова вимовляє він чисто, як ми з вами.

А пилосос... його можна і в комору винести. А що малому здається, ніби в поросяти в носі розетка, то тут і зовсім півбіди: усі дроти можна поховати, щоб він у ту розетку їх не вмикав.

З одежиною то ще простіше. Це торік він мою кацавейку начепив цапові на роги — той як мекнув, як стрельнув у ворота, то й досі ні цапа, ні кацавейки. Десь у безвість забіг.

Кіт, той прийшов, теж десь пішов був у світ, але прийшов, як морози вдарили. Кілька днів круг двору ходив, все «няв!» та «няв!», а до хати боявся, ледь заманили, а цап, той і по цей день.

Так що одежину можна й не ховати. Одним словом, добренько підготуватись, і нехай би той онучок їхав.

Я, кажу вам, радію, а старий — тільки закину ключку про онука — відразу кривим оком поглядає та так поглядає, що аж молоко кисне. А оце вигадав, ніби йому край треба до брата їхати. Я ж по очах бачу, що він макогоники ліпить, нікуди йому їхати не треба. Кабана брат не колов, то чого їхати? Ну, чого?

Мені, бачите, самій залишатись з онуком теж не з руки. Не доведись, як торік: зачинив мене на клямку в коморі, то що я не сварилась та не просилась, а він крізь двері своє: «Шаландам в море виходу нема — шторм. Сиди!» І сиділа, люди мої, доки старий не прийшов і не випустив.

Поки ми з старим сперечаємось, я таки готуюсь зустрічати гостей: до хліва та комори купила замки, усе, що можна, поховала й позамикала, сірники, і ті — ось вони, у пазусі. Нехай їде. Це ж рідний онучок! Це ж утіха! Це ж така радість, така радість... Коли є в нас єдиний онук, ви мене розумієте. Правда ж?

Арсен Ткачук

«Перець», Київ

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

Субота, 3 липня:

о 7-ій год. веч. сходини книголюбів у п-і М. Кейван, 11142 - 97 вул.

УКРАЇНСЬКА ПІСНЯ ЯК ЗАСІБ

НАЦІОНАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ ТА НАВЧАННЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Богдан ШАРКО

Частина третя

У вільному світі маємо доволі мистецьких ансамблів, котрі ні в чому не уступають «государственно советським», як от Капеля бандуристів ім. Шевченка у Дітройті, Ансамбль бандуристок у Канаді, ряд хорів в ЗДА і Канаді, Візантійський хор М. Антоновича в Голляндії, хор А. Гнатишина у Відні й т. д.

Кромі цього, є цілий ряд квартетів, октетів з репертуаром легкого жанру, що з їхніх платівок можна навчитись багато модерних, танкових пісеньок.

Ціни цих масових платівок, хоч продуковані вони нашими еміграційними компаніями, ніяк не дорожчі за платівки, що появляються в СССР.

Грамофонна платівка є важним засобом вивчення пісні. Добре, коли вчитель при навчанні співу може програвати дітям на патефоні пісні, що їх діти частково вже знають з молодечих таборів. Та сама ж пісня, наспівана чотироголосовим хором на платівці, своїм звучанням у повній гармонії ще дужче вбивається у вуха дітей, коли вони чули цю пісню скромно й по-аматорськи виконану при таборовій ватрі. Хорова милозвучність пориває слухачів. Це відоме психологічне явище.

Щодо змісту пісень, то не треба обмежуватись тільки до пісень найпростіших, типово народніх, що їх дитина часто чує дома, від батька або матері. Вчителеві годиться при помочі пісні вчити дітей історії України. Тут, очевидно, йдеться про історичні пісні, що їх так багато скомпоновано до слів Шевченка з його безсмертного «Кобзаря», як теж народні думи, загально співані: про Морозенка, про Нечая, про Залізняка і т.д.

Усіх їх можна слухачам продемонструвати на платівці. Якщо мова про історичні думи, виконувані кобзарями-солістами, то можна дітворі програти платівки бандуриста В. Луцева. З них наші діти почують перлини кобзарського мистецтва втраченої Батьківщини та запізнаються з славними традиціями козаччини. При співанні цих історичних пісень слід дітям розказати, хто були і коли жили оспівувані у пісні герої.

Є діти, котрі не розуміють добре української мови. Таким треба пояснити виклад історії мовою країни, де вони ходять до школи і якою навчаються. Не треба зовсім дивуватись, коли дитина не володіє рідною мовою так досконало, з повним запасом слів, як мовою, котрою вчиться щоденно у школі й розмовляє з товаришами.

Коли дитина знає зміст пісні, переказаний хоч і чужою мовою, вона скоріше навчиться тієї пісні по-українськи; співаючи цю пісню перед ровесниками-чужинцями, вона може без труду переказати її зміст, що дасть їй почуття вдоволення, а може, й гордости на красу пісні.

Навчаючи дітей стрілецьких пісень, запізнаємо їх з історією визвольної війни 1918-1920-тих років. Співаючи повстанські пісні, утривалюємо в дитячій пам'яті імена й постаті повстанських рейдів.

Даґлес засуджує заяви Трюдо

«Українські вісті» за 10 червня ц.р. друкували переклад листа про подорож прем'єра Трюдо в Україну, що його читачка газети Тетяна Ярославна Литвяк, розіслала до сімох англомовних часописів та ряду високопоставлених осіб.

До цього часу на її адресу надійшли чотири відповіді, три з яких формально чемні, але байдужі до висловлених у листі думок.

Ніякої відповіді не було від прем'єра Трюдо, від провідника опозиції Роберта Стенфілда та ендепіста Стенлі Нолса.

Тільки відповідь колишнього прем'єра Саскачевану та довголітнього провідника Сі-Сі-Еф (потім НДПартії) була визрілою та по-людському теплою. Нижче подаємо переклад листа Томаса-Клемента Даґлеса.

«Дорога пані Литвяк, багаторазово дякую Вам за Вашого листа за 1 червня, в якому висловлено обурення з деяких заяв першого міністра Трюдо в час його перебування в СССР та по поверненні додому.

Мене повідомили, що перший міністер просив вибачення перед українським народом за мазню, яку він навмисно чи ненавмисно кинув на них. Я думаю, що його перепрошення не усуває факту, що п. Трюдо бракує розуміння різниці між народом, що живе під диктатурою й який домагається більшої міри свободи, і тими, що живуть у демократичній країні і мають змогу впливати на існуючий уряд.

Після моєї подорожі в Україну я знаю дещо про події і прагнення українського народу. Асоціювати їх у публічній свідомості з ФЛК'ю — це, по-моєму, становить потворне викривлення існуючого становища.

Ще раз дякую Вам за листа у цій справі. З виразом найсердечнішої особистої пошани — щиро ваш Т. К. Даґлес».

подав ТГЛ

З НОВИХ ВИДАНЬ

„Невидимі стигмати"

(УПБ, Рим) — Появилася на книжковому ринку книга Мілени Рудницької п. з. «Невидимі стигмати», присвячена „пам'яті папи Йоана XXIII, що своїми молитвами й заходами повернув волю первоієрархові Української Церкви». Книга великого формату має 550 сторінок, у тому останніх 45 сторінок містять фотографічну документацію.

Книга „Невидимі стигмати" має чотири більші розділи й п'ятий розділ як «заключне слово», подає точний показник використаної преси, а також показник поіменний та речевий.

У першому розділі — мова про поворот первоієрарха Української Церкви, митрополита Йосифа «з большевицької каторги до Ватиканського палацу», тобто його приїзд до манастиря в Криптоферраті, перші відгуки преси й світової опінії взагалі, переїзд до Ватикану на постійне перебування.

У другому розділі авторка кидає «погляд на минуле»: на хресний шлях, що тривав 18 років, дискретно показує читачеві закуліси визволення, подає свої міркування, спостереження.

Далі, в третьому розділі М. Рудницька показує верховного архиєпископа серед своєї пастви: поворот до активного життя, його перші зустрічі з духовенством і народом, його богослужби, свячення нових ієреїв, важливіші події в житті українського Риму.

Четвертий розділ особливо цікавий тим, що тут мова про діяльність первоієрарха як митрополита і голови Української Церкви як в Україні, так поза її межами, про його світлий виступ на Вселенському соборі перед ієрархами цілого світу, про перенесення мощів св. Йосафата й покладення їх у соборі св. Петра, про ювілей слов'янських апостолів Кирила й Методія, а разом з тим і про численні поїздки до різних міст Італії, куди нашого первоієрарха запрошували єпископи, учасники Вселенського собору.

У кінцевому розділі читаємо про верховного архиєпископа як «Господнього вибранця, будівничого української Церкви, пастиря і вчителя», на руках якого «невидимі стигмати», хрест, як синонім страждання, а в душі — надприродна сила послідовників Христа і містичний зв'язок з Розп'ятим. Авторка так і пише: „У великій процесії Христових наслідувачів іде й найбільший мученик сучасности, первосвященик української Церкви. Він несе хрест такої кошмарної величини й важкости, що його рефлекс освітлює нашу добу. Бо хрест — це не тільки символ страждань, але й символ найвищої жертви й найсвятішої любови, любови, що спасла світ. Власне кажучи, хрест, що його несе первоієрарх, це не тільки його особистий хрест, а й хрест замученої української Церкви. Іде спокійно, твердою ходою, непохитний, нездоланний. Кому Бог дав уміння дивитись очима душі, може бачити на тілі первоієрарха невидимі стигмати».

Справа В. Смогителя: „хто у нас керує мистецтвом?"

У Києві заборонили естрадну оркестру, що мала діяти при Українському хоровому товаристві. Хто заборонив? А хто ж би: «вони».

Молодий композитор Вадим Смогитель, що раніш керував естрадним колективом при ресторані «Полтава», та інші ентузіясти загадали створити «Українську естрадну оркестру». Окрема комісія з композитором Сергієм Козаком прослухала членів нового ансамблю, дала їм високу оцінку, тільки порадила змінити трохи репертуар, а також назву: не «Українська естрадна оркестра», в «Камерний оркестр російської, української і білоруської пісні».

Керівник Смогитель погодився на цю зміну, аби лишень одержати офіційне затвердження. Поки це сталося, КҐБ викликало на розмову солістку (захалявний «УВісник» не подає її прізвища). Якийсь Аркадій Петрович допитував, чи нема „націоналізму" в новому ансамблі, бо нібито Вадим Смогитель — «людина неблагонадійна».

Про цю розмову солістка розказала Смогителеві, а той побіг до Українського хорового товариства: хто у нас все таки керує мистецтвом: каґебісти чи мистецькі організації?»

Відповіді не одержав. Сам пересвідчився, хто керує. Оркестру заборонено; Смогитель залишився без праці.

Домагається додаткового мовного перепису

Мовознавець Ярослав Рудницький висунув домагання провести додатковий мовний перепис Канади.

Посилаючись на 38 статтю Закону про офіційну двомовність з 1969 року й нав'язуючи до «набутих прав» української мови, які вона мала в переписах (цензусах) у 1961 й попередніх декадах, як одна й єдина з названих у запитниках слов'янська мова, професор Рудницький в імені «Товариства плекання рідної мови» в Канаді подав меморандум до комісара офіційних мов в Оттаві д-ра К. Спайсера, обвинувачуючи Домініяльне бюро статистики в порушенні „набутих прав" української мови в Канаді через вилишення її зі списка мов у цензусовому запитнику з 1971 р.

З уваги на „протизаконну дію ДБС", треба установити в Канаді додатковий виключно мовний перепис у цьому році, а теж подбати, щоб українська мова не була вилишена в переписах у 1981, 1991 й дальших роках, як єдина більша й репрезентативна слов'янська мова в Канаді.

Комісар офіційних мов в Оттаві, на думку проф. Рудницького, єдиний компетентний у цій справі „омбудсман", затверджений Законом про мови з 1969 р.

Стаття 38 того закону забороняє «применшувати набуті права» неофіційних мов у Канаді.

Пропонує конституційну формулу

Чи Канада — країна двомовна і двокультурна?

Ні.

Двомовна й багатокультурна?

Теж — ні.

Канада «багатомовна й багатокультурна, з двома офіційними й різними неофіційними мовами». Таку формулу подав професор Ярослав Рудницький в Оттаві на недавньому переслуханні перед парляментським комітетом для справ нової конституції Канади.

Посилаючись на свій сепаратний рапорт з 1967 року в першому томі звідомлення королівської комісії для справ двомовности і двокультурности і додаткові рекомендації тієї комісії, проф. Рудницький, що був членом згаданої комісії, пропонує формулу, в якій мови й культури „інших етнічних груп" мали б знайти своє правне забезпечення й легалізацію. М.ін., він пропонує «легальний статус» обласних (реґіональних) мов для української, німецької та ескімо-індійських мов у Канаді й антилінґвіцидне забезпечення для всіх інших меншинних мов.

Крім цього, він обстоює створення «двомовних обласних дистриктів», аналогічне до „двомовних офіційних дистриктів", та перейменування й реорганізацію Комісаріяту офіційних мов на Комісаріят мов та мовного плянування.

Свої погляди він висловив у меморандумі, до якого долучив різні документаційні матеріяли.

Справа нової конституції Канади застрягла через опір Квебеку. Нарада прем'єрів канадських провінцій з прем'єр-міністром Трюдо, що відбулася у Вікторії, Бр. К., не принесла успіху, якого Трюдо сподівався.

Словацький з'їзд у Торонті

У торонтському готелі «Роял Йорк» відбувся світовий з'їзд словаків з участю делегатів з 17 країн.

Була теж сесія словацьких науковців з різних університетів ЗДА, Канади й Австралії. Словацькі організатори запросили до участи українського мовознавця Я. Рудницького. Він в імені Канадської асоціяції порівняльного культурознавства сказав привітальне слово трьома мовами: англійською, українською і словацькою.

Професор Рудницький подав інформацію про свою працю над бібліографією «Слявіка Канадіяна», що, починаючи з 1950 року, кожночасно містить відомості теж про словацькі видання в Канаді. Крім цього, проф. Рудницький ознайомив учасників з'їзду з працею над етимологічним словником української мови, в якого порівняльну частину включено й словацький матеріял. «Це вперше в історії етимологічних слов'янських лексиконів включено й т.зв. малі мови: білоруську, македонську й словацьку» — сказав доповідач. Побажанням — цитатою з Шевченка, щоб не тільки в науці, а й у щоденних змаганнях і боротьбі за кращу долю своїх народів, «усі слов'яни стали добрими братами», проф. Рудницький закінчив своє слово.

У ЛЬВОВІ ЗАБОРОНИЛИ ВИСТАВКУ ІКОН

У Львові в грудні 1970 року за вказівкою партійних органів була закрита на другий день після відкриття виставка „Українське малярство XIV-XVII ст", повідомляє самовидавівський «УВісник» (число з січня 1971 р.).

«На виставці представлено українські ікони, значна частина яких відреставрована П. Лінинським. На відкриття цієї виставки зібралося як ніколи багато людей, які захоплювалися унікальними витворами народного генію».

«Несподівану заборону виставки пояснюють по-різному. Дехто, згадуючи посилену популяризацію останнім часом російського середньовічного іконопису, вважає, що виставку заборонили, аби українська ікона не затьмарила бідніших набутків „старшого брата".

«Інші гадають, що партійних керівників налякало піднесення глядачів, як лякає їх будь-яке піднесення з приводу українських мистецьких досягнень, яке неминуче набуває політичного забарвлення в зв'язку із становищем України».

«При нагоді згадують, що на виставці була експонована лише незначна частина іконописного багатства України, яке в іншій країні з гордістю показували б усьому світові».

«Тільки у Львові сотні прекрасних старовинних ікон знаходяться, нереставровані, під замком, у Вірменському соборі, у несприятливих температурних умовах, без нагляду і належної охорони. Останніми роками були вже спроби викрасти або підпалити ікони».

Західна Україна в 1918-23 роки

Western Ukraine at the turning point of Europe's History 1918 - 1923 by M. Stachiw & J. Sztendera. Ню Йорк, в-во НТШ, 1971, том II, стор. 331. Ціна: 4 дол.

Ця книжка складається з трьох частей, а кожна частина має по кілька розділів. У кінці книжки подана дуже багата бібліографія (10 сторінок). Вступне слово написав Роберт Велч, міністер освіти провінції Онтаріо.

Праця є надзвичайно цінним вкладом в англомовну літературу про Україну. Вага її передусім у тому, що автори використали нові джерела з французьких і білоросійських архівних матеріялів, яких ще ніхто з наших істориків досі не опублікував.

До таких належить, приміром, обширно обговорена на основі цитованих там документів пропозиція совєтського уряду урядові Західної України вступити в союз з совєтами за ціну повної незалежности, але під умовою пропущення через Покуття совєтської армії на Угорщину. Це був плян підтримати совєтську Угорщину, а звідтіля — баварську совєтську республіку. Ціль була завоювати центральну Европу.

Західноукраїнська Республіка відмовила, і совєти, маючи добрі інформації про здисциплінованість і боєздатність Галицької армії, не важились силою пробивати собі дорогу на Угорщину. Відхилення пропонованого совєтами пляну спасло Европу від заливу большевизму, але за це Україна не дістала подяки, тільки армію Галлера в плечі.

Польський імперіялізм знівечив всі пляни. Стотисячна Галицька армія, замість кривавитись на польському фронті, могла допомогти обезсиленій революцією Східній Україні, яка вела затяжні бої з російськими большевиками і реакційною армією Денікіна.

Ця корисна книжка повинна знайтись у кожній університетській і публічній бібліотеці. Повинна нею поцікавитись також наша молодь, котра воліє читати англійською мовою, бо заслабо знає українську мову. Нашим обов'язком є подбати, щоб цінна праця в двох томах знайшла якнайширший відгомін серед наших англомовних громадян. Варто подарувати цю працю нашим англомовним приятелям і знайомим.

М. Фляк

НЕ ВБИВАЙ

Історична повість (56)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Мотря будиться на білій постелі. Біля неї сидить її муж. Чому він, чому не той другий?.. Судженого і конем не об'їдеш... Той другий у Києві тепер. Військо туди з-під Білої Церкви привів. Київ ожив. Гетьмана дзвони св. Софії вітали. Та не так, як вона собі того бажала, як тітці розказувала колись. Де він, де його побіда, де цей великий день? Як важко дожидати його?..

* * *

Сумно й тривожно дивиться Чуйкевич в очі своєї любої дружини.

Мотря підносить повіки. «Ти тут?»

«Біля тебе, Мотре».

«А робота?»

«Я її пильную».

«Правду кажеш?»

«Невжеж я коли брехав тобі, Мотре?»

«Не хочу, щоб через мене терпіли твої діла. Не забув якого приказу, Іване?»

«Вони в мене списані на папері. Роблю, що гетьман велів, не турбуйся!»

Очима повними вдяки дивиться на нього.

«Що нового? Є вісті які?»

«Вісті, як птахи, не знаєш звідки прилетіли. Не важні».

«З Києва нема якої пошти?»

Чуйкевич замнявся, мовчав.

«Таїш що перед мною? Може, щось недобре?»

«Ні, Мотре. Нічого доброго і нічого злого. От так собі».

«Чому ж ти тоді не говориш? Не бентеж мене».

«З Києва післанець прийшов».

«З Києва?» І Мотря сіла на постелі. «Хто такий?»

Чуйкевич взяв її за руку. «Не тривожся, сотник один із сердюцького полку, ти його не знаєш».

«Заспокійся. Гетьман здоровий і здоровить тебе. Цар його кличе, та він не спішиться. Нема дурних. Казав перебрати і наготовити акти, що я і зроблю».

Мотря заспокоїлася, але за хвилину стала знову питати: «Тільки всього? Не таїш ти що перед мною?»

«Як на сповіді кажу, яка ж бо ти!»

«Хочу все знати, все, все, — розумієш? Не хочу бути куклою до забави, дитиною, перед котрою закривають правду, підросте, довідається. Коли я дружина тобі, так нічого не скривай перед мною. Не бійся, я сильна, не вгнуся. — Кажи!»

«Нічого незвичайного не привіз цей сотник. Вір мені».

«А що розказує про Київ, про гетьмана, про діло?»

«Багато».

«Хочу почути. Мушу!»

«Підожди. Він ще нині не їде. Завтра запрошу його до себе, розкаже. А нині ти хвора, — спічни!»

«Не можу. Це недуга не тіла, а душі. Ти знаєш: душа спокою не має».

«Оповідання ще гірш збентежать тебе».

«Збентежать і заспокоять. Знаю свою вдачу. Поклич його. Ось, бачиш, я вже здорова, сильна, — поклич».

Чуйкевич не міг відмовити. Згодився, і післав за сотником чуру.

«Кажи, що просимо пана сотника до себе на вечерю».

* * *

Чуйкевич пішов перебратися, щоб гідно привітати гостя. Вернувши до світлиці, здивувався. Побачив Мотрю відсвіженою і причепуреною. «Яка сила волі у тієї жінки», — погадав собі. «Такий удар перебула й не зломилася. Цікавість до справи тримає її».

Мотря прибірала в світлиці. Стара мебель творила гарний контраст до її молодечої появи.

«Мотре, невже ж у нас прислуги нема?»

«Не можу всидіти без діла. Тривожуся, сама не знаю чого».

«Лиши тривогу мені, я мужчина. Найгірше вже поза нами».

«Хто знає, Іване», — відповіла, сідаючи в старосвітський фотель, «не раз здається, що гірше, як є, вже й бути не може, а поживеш, і побачиш, що ні. Бездонний ящик Пандори. Невже ж ми знаємо, який дарунок готує нам доля?»

«Доля не питається нас, — що хоче, те й дає».

«Поборемо злу долю і заживемо щасливо».

Говорив зі щирої душі, бажаючи не так собі, як своїй дружині тихого, безтурботного щастя.

«Дай Боже», — відповіла Мотря. «Ось і наш гість».

Чуйкевич вибіг назустріч.

«Мир дому сему і всім живущим в нем», — промовив гість, переступаючи поріг. Перехрестився впояс. «Гарною дружиною поблагословив вашу милість Господь», — повернувся до господаря дому.

«Їй Богу, ненаглядна краса. Тільки стій і дивися, забуваючи про шаблю, війну і про всякія другія околичности». (Гетьманський післанець старався актовою мовою говорити).

Мотря подала йому руку. Обтер хустиною вус і поцілував грімко. «І солодка ж яка! Їй Богу, як марципан».

«Пан сотник компліменти любить», — завважила Мотря.

«Люблю, чого мені Бог не зволив дати».

«Нежонатий?»

«Парубком залишуся до смерти».

«Не вподобалась жадна?»

«Була одна, і тую Бог до себе покликав. А другої не хочу».

«Вірний».

«Добрий козак вірний Богові, гетьманові, шаблі і дружині. Зломиш одному віру, — як же вірити тобі?»

«Знає гетьман, кото посилати».

«Хай Бог милує його милість пана гетьмана!» — відповів сотник.

«Розгостіться, будь ласка!» — просила його Мотря. Чурі казала приняти шаблю і шапку. «Сідайте та розказуйте, що в Києві чувати».

Гість рукою махнув. «Розказувати багато, а слухати мало. Нічого тепер доброго не чувати».

З його широких грудей добувся голос подібний до сопоту ковальського мішка, — сотник зітхав.

Його обличчя, що нагадувало старий, почорнілий ремінь, ще гірше потемніло, а очі сховалися під брови. «Сумно в Києві тепер».

«Невже ж?»

«Так сумно, що, вірте мені, який я старий, а врадувався, як молодий хлопчина, що мене гетьман в Батурину посилає. Гадаю, розважу себе».

«І розважили?»

«Як же не розважити, побачивши таку красу, не в гнів пану Чуйкевичеві кажучи. Боже ти мій! Пощо тієї війни? Чи не краще жити б по законам Христовим та раювати біля гарної і доброї дружини?»

«Пан сотник, як проповідник балака», — завважила Мотря. — «Війна за волю, діло святе, і не хотіла б я, щоб мій муж ізза мене відтягався від того святого обов'язку».

«Війна за волю», — повторив зітхаючи сотник. «Добуваємо тієї волі і ніяк добути не годні. От і тепер. Здається тільки простягни свою руку і воля твоя. А чи зловиш її? Бог святий знає. Так нас тії москалі обсіли, що обігнатися годі. Гетьманові прожитку не дають. Все якісь посли то від царя, то від Меншікова, гетьман хвилюється, та нічого не вдіє, мусить робити, що йому велять. От яка тут воля!»

Перейшли до столової і за вечерею балакали дальше. Чарка розв'язувала язик. Гість довіряв господарям, як рідним.

«Від першого серпня в Києві стоїмо. Боже ти мій, як віджив наш старий золотоверхий Київ! Козацтва, як того макового цвіту. Аж за очі бере. Самої кінниці тисяч кілька, може шість, як не більше. Подумайте!»

Очі старото козака заблистіли притаєним огнем. Мотрині зіниці розгорювалися від того огня. Оживала. Білі лиця наливалися кров'ю.

«Як вийдеш бувало на який майдан, як глянеш, — скрізь червоні шапки, скрізь гострі списи в сонці горять, як хрести на київських церквах. Не знаю, чи коли від Богданових часів стільки війська в нашім Києві бувало. Щоб не збрехати, кінниці й пішого тисяч може двадцять, як не більше. Погадайте! Це ж армія, і ще яка! А гармат, а возів з муніцією, з харчами, з припасами всілякими, — сила-силенна!»

«І що?» — питався Чуйкевич.

«І що?» — повторила Мотря.

«І що», — відповів сотник. «Нішо...»

Його брови підлізли вгору, уста скривилися жалісно, а з грудей добулося те саме зітхання, що нагадувало сопіт ковальського мішка.

П'ЯТА НЕДІЛЯ ПІСЛЯ ЗШЕСТЯ

11 липня

ЛИСТ ДО РИМЛЯН: зач. 103

Брати, бажання мого серця і молитва до Бога є за них на спасіння. Бо свідчу їм, що мають ревність Божу, але нерозумну. Бо не розуміючи справедливости Божої і стараючися свою поставити, не покорилися справедливості Божій.

Бо ціль закону — Христос для справедливости кожному віруючому. Бо Мойсей пише, що чоловік, котрий сповняє справедливість із закону, житиме в ній. А справедливість з віри так говорить: Не кажи в своїм серці: Хто вийде на небо? Себто щоб Христа спровадити. Або: Хто зійде в безодно? Себто, щоб Христа вивести з мертвих.

Або що говорить? Близько тебе є слово в твоїх устах і в твоїм серці, се є слово віри, котре проповідуємо.

Коли твоїми устами визнаватимеш Господа Ісуса і віритимеш у твоїм серці, що Бог підняв його з мертвих, спасешся.

Бо серцем віруеться для справедливости, а устами визнається для спасіння.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД МАТЕЯ: зач. 28

У той час, коли прийшов Ісус у Гадаринську землю, заступили йому дорогу два біснуваті, що вийшли з гробовищ вельми люті, так що ніхто не важився переходити тією дорогою.

І ось вони закричали, кажучи: Що нам і тобі, Ісусе, сину Божий? Чи ти прийшов перед часом мучити нас?

А оподаль від них паслося велике стадо свиней. І біси просилися в нього: „Коли нас проганяєш, то дозволь нам увійти у стадо свиней".

І сказав до них: „Ідіть!" І вони вийшли і увійшли у свині, і ось усе стадо кинулось із кручі в море та й погинуло у водах.

А пастухи повтікали і, прийшовши в город, розказали все і про біснуватих. І ось увесь город вийшов Ісусові назустріч; та, як побачили його, просили, щоб він пішов собі з їх сторін.

І він увійшов у човен, переплив і прибув у свій город.

Церковне переслідування на Самбірщин

«ДВА УТОЧНЕНІ ФАКТИ»

У Галичині далі відбувається переслідування «залишків греко-католицької Церкви», повідомляє „захалявний" четвертий випуск «Українського вісника».

«Подаємо два уточнених факти (решті бракує конкретности — прізвищ, назв місцевости тощо)».

«У Самборі, коли греко-католицький священик Осип Роман проводив у приватному будинку богослужбу, якраз під час читання „Апостола", в в хату ввірвалося п'ять осіб на чолі з заступником голови міськради Тесленком. Вони розігнали присутніх, декого (молодших) поштрафували на крб. кожного».

«Масовий виступ населення у зв'язку з релігійним гонінням стався кілька місяців тому у селі Пиняви Самбірського району. У цьому селі немає священика, але закрити церкву і перетворити її в склад люди не дозволяють».

«На релігійне свято вони закликали для богослужби трьох греко-католицьких священиків. Відправивши службу в церкві, священики пішли до однієї господині на обід. Саме туди й наскочила міліція, яку хтось поінформував, що в селі „діють" греко-католики. Однак люди виставили міліцію за двері. Тоді міліціонери і голова колгоспу Олач подзвонили у недалеко розміщену військову частину і повідомили, що в селі з'явилися ворожі шпигуни».

«Підняті по тривозі солдати вскочили в село і оточили вказану міліцією хату».

«Тим часом, пообідавши, два священики вже пішли звідки, а третій, побачивши, що хата оточена військом і міліцією та боячись побоїв (про побиття греко-католицьких священиків див. у першому випуску „Українського вістника"), закрився в коморі. Коли солдати, вибивши вікна почали добиратися у комору, священик витягнув хреста і почав їх благословляти. Солдати збентежилися. Почулися репліки „Да ето же поп! Какой же ето шпіон?"

«Зібралися розлючені безчинством селяни, все пояснили солдатам і при їхній мовчазній згоді визволили священика. При цьому вони перекинули машину голови колгоспу, а лейтенанта, який командував солдатами, замкнули в стайню. Солдати розійшлися по хатах випивати і закушувати з нагоди свята».

«Через кілька тижнів за фальшивими показами однієї особи двох чи трьох жінок було засуджено за „організацію громадських безпорядків". Одній жінці дали чотири роки таборів, а одній (чи двом) два роки».

20 студентів їдуть на суспільну працю

Торік улітї СУСК (Союз українського студенства Канади) вислав групу українських студенток і студентів на суспільну працю. Вислід був добрий, і цього літа на таку ж працю їде 20 студентів.

Вони прийшли двотижневий курс. Молоді суспільні працівники шукають зв'язків з українською молоддю: студентами та учнями середніх шкіл, організують інформаційні зустрічі тощо.

Програма має підтримку федерального уряду.

З'ЇЗД СТУДЕНТІВ У МЮНХЕНІ

У Мюнхені від 7 до 15 серпня відбудеться конференція «Україна 1971». Цю конференцію організує Центральний Союз українського студенства.

Подорож літаком Монреаль-Мюнхен-Монреаль коштує 225 дол. Зголошення приймає: CESUS, 83 Christie St., Toronto 174, Ont.

ЕДМОНТОНСЬКИЙ ВЛАДИКА НІЛ ГОВОРИТЬ У ТОРОНТІ ПРО ПАТРІЯРХІЮ

„ЦЕ ЗОВСІМ ПРИРОДНА, ВЛАСТИВА Й САМОЗРОЗУМІЛА НАДБУДОВА"

Патріярхія є нашою доконечною потребою. «Як земля потрібна, щоб по ній ходити, як повітря потрібне, щоб можна віддихати, як сонце потрібне, щоб давати всьому зріст, бо така є природа людини, так само природно для українця-католика, людини східного обряду, є мати у церковному проводі київсько-галицького патріярха», сказав Преосвященний Ніл, едмонтонський єпископ, що минулої неділі був промовцем у час великої маніфестації в Торонті.

«Управа релігійно-національної маніфестації — сказав едмонтонський Владика — звернулася до мене сказати кілька слів на тему «У патріярхаті — єдність Церкви й народу».

«Патріярхат, в останніх кількох роках, здобув собі серед української суспільности широку популярність, так що це слово часто лунає в пресі, радіо й телевізії».

ЗВІДКИ И ЧОМУ? «Патріярхат став символом мрій, тугою сторіч, гаслом скристалізованих задумів, найближчою програмою всенародної діяльности перш усього у країнах вільного світу, а теж, у межах теперішньої дійсности, на рідних землях».

«Патріярхія перемінилися в надхнення нових, досі неймовірних діл, як Український католицький університет у центрі християнства — у вічному місті Римі, побудова собору Святої Софії, заснування сталої парафії св. Сергія й Вакха, переклад українською мовою літургійних книг, цілий ряд наукових праць».

«Патріярх, найближчий кандидат на Київсько-галицьку патріярхію, що при замкнених дверях був рукоположений на ієрарха Божим слугою Кир Андрієм, незабаром запроторений на 18 років у тундри, тайги й халуги, звільнений звідти прямо чудом, з'являється серед нас як в одній особі мученик найновішої доби, ісповідник з рядів Української Католицької Церкви, бзестрашний герой цілої Вселенської Церкви і у велетенській родині українського народу як на рідних землях, так і на вільних землях українського поселення стає речником найвищого церковного проводу, видимим символом нашої помісної Української Церкви».

«Його особа є осередком церковного й народного життя. Його відвідини по країнах вільного світу 1968 року перемінилися в тріюмфальну подорож».

«Звідки зродилося таке надхнення до патріярхату? Чому патріярхія має такий небувалий досі притягальний чар? Звідки взявся ентузіязм усіх шарів української суспільности, що вся вона вдарила в один тон, акорд і симфонію?»

«Як земля потрібна, щоб по ній ходити, як повітря потрібне, щоб ним віддихати, як сонце потрібне, щоб давати всьому зріст, бо така є природа людини, так само природно є для українця-католика, людини східного обряду, мати у церковному проводі київсько-галицького патріярха».

«В „Аннуаріо понтіфіціо", урядовій статистиці Католицької Церкви, подані такі дані про патріярхати в Католицькій Церкві:

Єрусалимський патріярхат для мелхітів з 7,000 вірних;

Антіохійський патріярхат для мелхітів з 18,000 вірних;

Вірменський патріярхат для вірмен з 18,000 вірних;

Антіохійський патріярхат для сирійців з 20,500 вірних;

Олександрійський патріярхат для мелхітів з 25,000 вірних;

Олександрійський патріярхат для коптів з 30,000 вірних;

Халдейський патріярхат для халдейців з 130,000 вірних».

«Разом є *сім* патріярхатів для *249,500* вірних».

«Зовсім природна річ, що Українська Католицька Церква, що за офіційною статистикою має *4,375,075* вірних, прагне власного патріярхату. Ідеться про завершення будови Київсько-галицької митрополії надбудовою Київсько-галицького патріярхату. Це зовсім природна, властива й самозрозуміла надбудова».

БУТИ СОБОЮ. «Київсько-галицька патріярхія не є метеором, що нагло заблистів на горизонті II Ватиканського собору 1963 року; своїм підготуванням вона є вислідом довгих сторіч. Церква в Україні, від самих своїх початків, безнастанно підкреслювала, що вона є автономною, незалежною від Царгороду, з власною самоуправою на взір Болгарської Церкви».

«Коли Царгород намагався поставити грека на митрополичому престолі у Києві, то українська ієрархія спротивилася і 1051 року на київського митрополита вибрала українця Іларіона. Те саме повторилося 1147 року з Климом Смолятичем».

«Рим булею з грудня 19, 1595 р. та другим документом з 23 лютого 1596 р. визнав автономність Української Церкви і ясно зазначив, що головою Київсько-галицької митрополії є її архиєпископ і митрополит. Навіть слово «патріярхат» уже виразно згадане 1583 року папським дипломатом Поссевіном в Україні».

«Справу патріярхату висунув митрополит Рутський 1617 року. Переговори про патріярхат він продовжував 1624 року з православним митрополитом Борецьким, опісля 1647 року з православним митрополитом Могилою».

«Старання про патріярхат відновив 1655 року митрополит Коленда. Папа Григорій XVI порушив питання всеукраїнського патріярхату 1843 року. Спроба всеукраїнського патріярхату виринула ще раз 1918 року, а самі православні на кандидата висували митрополита Андрія Шептицького».

«З вищесказаного виходить ясно, що плян Київсько-галицького патріярхату — то не ідея щойно 1963 року. Це овоч зусиль довгих сторіч».

«Українська Церква хоче вже раз бути собою. Щоправда, Москва, її північний сусід, як «третій Рим», старалася своєю догмою відтягнути її від Вселенської Церкви і втягнути в свою орбіту. Так само Польща, її західний сусід, як «захорона християнства», довгі віки працювала, щоб асимілювати Українську Церкву з Польського та злити її в один народ. Однак цілі сторіччя зусиль обох сусідів, в остаточному висліді, виявилися безуспішні, бо Українська Католицька Церква ніколи не забула київську традицію».

«Українська Церква, як синтеза східного і західного християнства, протягом минулого тисячоріччя витворила свою історію, своє притаманне життя і свій окремішній церковний правопорядок. Напади татар і турків не зломали її. Тиск Москви і Польщі не викривив її. У Бозі надія, що та сама Церква вийде переможною над теперішнім діалектичним комунізмом».

«Церква в Україні хоче бути вже раз сама собою. Хоче бути монолітом. Хоче й надалі бути невід'ємною, складовою, помісною частиною Вселенської Христової Церкви під керівництвом наслідників верховного апостола св. Петра».

«Геній українського народу, під благодатним впливом рідної Церкви, ушляхетнив свої природні первні. З неорганізованих племен виріс в історичний український народ. Зберіг усі вартісні первні української культури. Дав надхнення таким велетням, як Шевченко, Шашкевич, Федькович. Збудував катедри, манастирі, наукові установи. Вислав місіонерів у Канаду, Америку, Бразилію, Аргентину, Австралію та в інші країни. Збудував митрополії, єпархії та екзархії. І під цю пору Українська Католицька Церква має всі дані для здійснення Київсько-галицького патріярхату».

ГЕТЬ ДУМИ СУМНІ! «Українська Церква під цю пору теж переживає гіркі хвилини. Ціла плеяда ворогів обсіла її з усіх боків. Чорні і зловіщі хмари інтриг витворили затяжну ситуацію. Цього року відзначаємо сторіччя народження Лесі України. Улюбленими темами цієї поетки, уроженки Волині, були біблійні картини, як «На руїнах», «Вавилонський полон», «В країні неволі». Для нас цікава її поезія «Проти надії надіюся». Вона каже: «Так, я буду крізь сльози сміятись, /Серед лиха співати пісні,/ Без надій таки сподіватись,/ Буду жити — геть думи сумні». Тож за Лесею Українкою крикнім: «Геть думи сумні!» Нашим гаслом є: *здобуте вдержати, започатковане докінчити, задумане здійснити*».

«Микола Івасюк, український маляр родом з Буковини, відомий своїми популярними історичними картинами, намалював «В'їзд Богдана Хмельницького до Києва». Це одна з найбільш імпозантних релігійно-національних картин. На тлі собору Святої Софії вийшов увесь історичний Київ: митрополит, єпископ, архимандрити. Як вільно на кінці цієї маніфестації висловити ще одне бажання, то воно таке: щоб картина в'їзду як нового Богдана, так і першого патріярха перемінилася в історичну дійсність».

Маніфестація в Торонті

Бл. 6,000 осіб брали участь у маніфестації «У патріярхаті — єдність Церкви й народу», що відбулася минулої неділі, 27 червня, в Торонті на Національній виставковій площі.

Маніфестацію організувала Торонтська єпархія. Архиєрейську Літургію служили митрополит Максим (він сказав проповідь) та єпископи Ніл та Ісидор.

Саскатунський єпископ через недугу не міг прибути до Торонта.

Пополудні був концерт, на якому промовцем був єпископ Ніл. Виконавцями програми були торонтські хори та ансамблі. Був теж хор з Чікаґа.

З промовами виступали д-р Ю. Пелех, д-р Ол. Фаріон з Чікаґа, п-і Ол. Ковальська (представниця ЛУКЖ), студ. Ол. Романишин. Кінцеве слово сказав місцевий єпископ Ісидор.

На пополудневому концерті було більше людей, ніж уранці.

«Маніфестація була вдала», повідомляє телефоном наш торонтський кореспондент. «Теж з американських міст були люди. З чікаґської парафії св. Володимира приїхали двома автобусами».

«Серед усіх промовців найкраще вийшов Владика Ніл. Його промова була і змістовна, і в мажорному тоні підбадьорення».

Богослуження:

ЛИПЕНЬ

о. Д. Базюк
P.O. Box 10, High Prairie

4. — Гай Прері 10; Гайнс Крік 3
7. — Гочкіс 10
11. — Норт Стар 10; Ройс 3
12. — Гей Скул 10
18. — Ріно 10; Ройкрафт 3
25. — Ґренд Прері 10; Ксітуан

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741

4. — Ст. Павл 8:30; Ґлендон 10 р.
11. — Айрон Ривер 10 р. храм (спільний обід).
12. — Ґлендон 10 р.
18. — Ґлендон 10 р. (закінчення катехизації дітей).
25. — Бонивил у церкві в Еншав год. 10 р.

о. Г. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501

4. липня — Радвей
11. — Восетна
18. — Смокі ЛБейк
25. — Смокі Лейк

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph.: 433-6572

4. липня — Рочфорт Брідж (храм празник) год. 10
11. — Карвел год. 9:30; Вайлвуд год. 12
18. — Черґіл год. 10
25. — Мензі год. 10

о. Є. Дмитрук
Ph. 424-1472
11139 - 110 A Ave., Edmonton

4. липня — Лемонт (храм) читана Сл. Божа 8:45, Всен. 10 год. врочиста Сл. Божа 10 год. Піля відправи празничний обід.
11. — Ст. Майкел год. 10 р.
12. Св. Петра і Павла — Делф год. 9 Всен.; 10 год. Сл. Божа
18. — Восток св. Михайла год. 10
25. — Делф год. 10 р.

о. Ол. Захаріясевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835

4. — Голден год. 8:30; Дейзленд год. 10:30

Від понеділка, 5, до суботи, 17 липня, у Голдені-місті буде катихизація дітей шкільного віку під проводом сестер Служебниць з Мондеру.

11. — Голден год. 8:30; Коперник год. 10:30 р.
18. — Голден год. 8:30; Голденфарми год. 10:30
25. — Голден год. 10:30 співана

о. П. Іванець
6036 - 105 B. St., Edmonton
Ph. 434-8279

4. — Лемонт
11. — Лішур
18. — Скаро
25. — Ярослав

о. Б. Каричек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593

4. липня — Росінгтон 10 год. архиерейські відвідини
7. Різдво св. Ів. Хрис. — Атабаска 9
11. — Атабаска 9; Бойл 11:30
12. — Фрейнс 10 год.
18. — Річмонд Парк 9; Просперіті 11:30
25. — Атабаска 9; Бойл 11:30

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345

4. липня — Ту Гилс год. 10; Плейн Лейк год. 12
11. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10

о. Б. Лисак ЧСВВ
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3896

4. — Мирнам 10; Бовелон 11:30
11. — Файделиті 10
18. — Моркемб 8:30; Мирнам 10
25. — Ллойдмінстер 10

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952

4. липня — Редвотер 10
11. — Редвотер 9; Федора 10:30
18. — Редвотер 9; Вог 10:30 (наука дітей у тім тижні)
25. (храм - празник) — Редвотер 10 р.

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543

4. липня — Вилна
11. — Стрий
12. св. Петра і Павла — Давнінг
18. — Спедден

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804

4. липня — Левой 10 рано
7. — Інісфрі 10 ренч 10 рано
11. — Інісфрі-місто 10 рано
12. — Інісфрі 11 ренч 10 рано
18. — Ренфурлі 10 рано (храм)

о. І. Черкавський
Ph. 948-3730
P.O. Box 141, Derwent

4. — Дервент 10:30
7. — Нортерн Велі 10 (празник)
11. — Дервент 8:30; Елк Пойнт 10:30
12. — Дервент 10 Петра і Павла
18. — Дервент 8:30; Верміліон 10:30 (празник).
25. — Дервент 10:30

САСКАЧЕВАН

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731

4. липня — Норт Батлефорд
11. — Редісон
18. — Норт Батлефорд; год. 3 попол. Медовлейк
25. — Витків

Катехизація дітей у Виткові від 13 до 18 липня, 10 год. рану.

о. М. Будз
P.O. Box 208, Vonda
Phone 47

4. липня — Гаврилюки 10 р. храм
7. Різдво св. Івана — Сматс 9 (храм)
11. — Вонда 10
18. — Пітерсон 10
25. — Гаврилюки

о. В. Фляк і о. Д. Сайко
Box 161, Cudworth, Sask.
Phone: 256-3306

4. — Кадворт і Гамболдт 9; Твей і Волверін 11:00
7. Різдво Св. Івана — Кадворт 9
11. — Гамболдт 9; Кадворт і Бруно 11
12. св. Петра і Павла — Кадворт 9
18. — Кадворт і Леніґен 9; Гамболдт і Дана 11
25. — Кадворт і Гамболдт 9; Бруно і Твей 11

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.

4. липня — Вакав 9 год.; Прудгом 11 р.
11. — Вакав 9:30; Ст. Дж. 11 (пікнік).
12. св. П. і П. — Борщів 10 (храм - празник)
18. — Вакав 10 год.
25. — Вакав 10; Сокаль 11:30

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

4 липня. Четверта неділя. Голос 3

7 липня. Різдво св. Івана (необ. свято)

11 липня. П'ята неділя. Голос 4

12 липня. св. Петра й Павла (необ. свято)

18 липня. Шоста неділя Голос 5

25 липня. Сьома неділя Голос 6

Григоріянський календар:

4 липня. П'ята неділя. Голос 4

11 липня. Шоста неділя. Голос 5

18 липня. Сьома неділя. Голос 6

25 липня. Восьма неділя. Голос 7

IMPERIAL MEMORIAL & STONE Company
10702 - 101 St., Edmonton

Найбільша в Едмонтоні й одинока робітня пам'ятників від 1903 р. Великий вибір пам'ятників з ґраніту й мармуру до оглядання в нашій виставовій залі. Хрести всяких розмірів, покриття на гроби, плоскі таблиці на гроби з мармуру, ґраніту й брондзи. Написи на пам'ятниках даром та дарова достава. Пишіть за фолдером "D". Замовляйте прямо в нас й дістанете 25% опусту від нормальної ціни.

УКРАЇНСЬКИЙ ПОХОРОННИЙ ЗАКЛАД

★ найнижча ціна найкраща обслуга

ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО НАС З ДОВІР'ЯМ ★

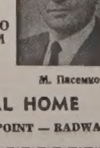

М. Папиляк — управителі — М. Пасемко

PARK DALE FUNERAL HOME

ST. PAUL — PHONE 645-3902 — ELK POINT — RADWAY

Групова Проща до Святої Землі

ВІД 15 ЖОВТНЯ до 4 ЛИСТОПАДА 1971 року

ВІДВІДАЙТЕ:

Єрусалим та інші місця в святій землі

(8 ДНІВ)

А ОКРІМ ТОГО:

РИМ * ЛЮРД * ФАТІМУ * МАДРИД та ЛІСБОН

21 ДНІВ — $1,050.00

З ЕДМОНТОНУ $1,050.00 — З ТОРОНТА $900.00

В ЦІНІ ВКЛЮЧЕНІ: переліт, переїзди з летовища та на оглядини святих місць, готелі (зі сніданням включно; в Єрусалимі повне прохарчування).

Туру вестиме: – о. митрат М. Сопуляк

який побував у всіх тих місцевостях кілька разів

Наше бюро полагоджує справи всяких подорожей.

ЗА БЛИЖЧИМИ ІНФОРМАЦІЯМИ ЗВЕРТАЙТЕСЯ ДО:

Іван ДОРОСЕВИЧ — Байрон МЕТЕСОН

Astro Travel Service

— IN EDMONTON —
10019 - 103 Ave. Centennial Bldg.
Tel.: 423-2351
Edmonton, Alberta

— IN TORONTO —
2198 Bloor St. W.
Tel.: 766-1118
Toronto 9, Ontario

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик ♦ Виходить щочетверга в Едмонтоні ♦ Видає Спілка «Українські вісті» ♦ Річна передплата в Канаді: $5.00, поза Канадою: 6.00; зміна адреси: 15 центів.

Published every Thursday in Edmonton ♦ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ♦ Yearly subscription in Canada — $5.00, in other countries — $6.00.

Ukrainian News, 10967 - 97 Street, Edmonton 17, Alberta

Телефон 422-5708 Telephone

Second class mail registration number 1035.

ЗА ОБОРОНУ І ЗА ПОШАНУ

Незабаром появиться архипастирське послання, в якому наша ієрархія з'ясує своє ставлення до різних поточних подій. Телеграма вінніпезького митрополита Максима, прислана з Риму, повідомляє, що над текстом послання вже працюють. «Найбільше може помогти нашій Церкві привернення спокою серед вірних пошаною до проводу Христової Церкви при обороні прав нашої Цекви та збереженням церковно-громадського правопорядку», написав митрополит.

Ця авторитна пригадка в цей час потрібна. Належні нашій Церкві права треба обороняти, виявляючи водночас належну пошану церковній владі. Декому треба пригадати про потребу пошани, декому — про потребу оборони. Одного і другого треба вимагати від усіх.

Ні для кого вже не є таємницею, що між Римською курією і синодом Української Католицької Церкви останнім часом виникли деякі розходження, навіть конфлікт. Речники Східної конгрегації цього не приховували й не приховують. Це, звісно, примусило наших ієрархів говорити. Наші єпископи зовсім не погоджуються з дивовижною тезою Східної конгрегації, нібито в Українській Церкві на цю пору може діяти не синод, а тільки єпископська конференція. На шляху до створення патріярхії наші владики на бачать тих велетенських перешкод, які бачить Римська курія.

Вінніпезький митрополит недавно критикував Східну конгрегацію за те, що прислала заборону висвячувати жонатих кандидатів на священиків. Щоправда, це не нове розпорядження, а тільки пригадка давньої заборони з 1913 року. «Ця заборона не згідна з традицією Східних Церков, і згідно з постановами II Ватиканського собору (декрет «Про Східні Католицькі Церкви», ч. 6) вона повинна бути відкликана», сказав митрополит Максим.

А бурхлива хіротонія філядельфійських єпископів-помічників? Про це митрополит Максим сказав: «Згідно з постановами II Ватиканського собору і заявою Свящ. конгреґації для Східних Церков з 25 березня 1970 відносно точки 7-ої соборного декрету про Східні Католицькі Церкви, назначення обох єпископів-помічників для філядельфійського митрополита, навіть у теперішніх ненормальних обставинах нашої Церкви, повинно було відбутись принаймні в порозумінні з нашим верховним архиєпископом, якщо вже не зі синодом нашого єпископату».

Останнім часом озиваються голоси наших владик не тільки з Канади, а й інших країн. Так треба й далі робити, коли хочемо перебороти «теперішні ненормальні обставини», на які слушно нарікає Преосвященніший Максим. Якщо ніхто з наших мирян не забуватиме про потребу належної пошани до церковної влади, а всі церковні кола пам'ятатимуть про потребу оборони належних прав, то всі ми зразу будемо на добрій дорозі.

ЯК КАЗАРОЛІ МОВЧИТЬ, ТО ГОВОРИТЬ ПІМЕН

Побуваючи в Москві на розмовах з державними і церковними достойниками, ватиканський дипломат Агостіно Казаролі зовсім не заторкував питання «мовчазної Церкви». Господарям ця «мовчазна дипломатія» не тільки сподобалась, а й додала відваги. Як Казаролі мовчить, то слово бере новообраний московський патріярх Пімен.

Синод, який вибрав патріярха, ухвалив «визнання уневажнень унійних актів у Бересті (в 16 сторіччі) і в Ужгороді (в 17 сторіччі)». Цю постанову синоду Російської православної Церкви до відома всім подало совєтське пресове аґентство ТАСС. Можна припускати, що дипломат Казаролі вражений цією московською несподіванкою, яка засвідчує, що хоч від 1946 року було багато подій, церковне становище в СССР не змінилось.

Папа Пій XII голосно протестував проти насильної ліквідації Української Церкви. Написав енцикліку, уклав молитву «за мовчазну Церкву»... На цю пору згадка про мовчазну Церкву псує екуменічний настрій, і такої назви більше не вживають. Ватиканські дипломати, передусім архиєпископ Казаролі, добившися немалого успіху в Югославії, мріють хоч про якийсь успіх у Москві. Тільки мріють. Югославія є Югославія. А Москва — далі Москва.

Про поїздку А. Казаролі вінніпезький митрополит Максим зробив таку заяву: «Є очевидним, що Святіший Отець, як наслідник св. Петра й видимий голова Христової Церкви, а враз з ним й органи його верховного правління, цебто Римська курія, обов'язані боронити сьогодні перед гнобленням і переслідуванням безбожного комунізму не тільки католиків усіх обрядів, в тому й українців-католиків, але всіх християн узагалі. Саме апостолові Петрові і його наслідникам Христос сказав: «Паси вівці мої». Тож, якщо монсіньор Казаролі в своїх розмовах з кремлівськими представниками боронив інтересів лише римо-католиків, промовчуючи трагічну долю Української Католицької Церкви, яка вже пролила стільки крови в обороні Христа і Його суверенних прав, він зробив велику кривду не лише нашій Церкві, але показався невірним речником Апостольського престолу» («УВісті», 17 червня).

Наведена вище заява була рішуча, але й обережна: «якщо монсіньор Казаралі і т.д.». Казаралі, який мовчав у Москві, не почував потреби говорити виразно, вернувшись додому. Тепер опублікована постанова московського синоду, на жаль, примушує вийти з «мовчазної дипломатії». Комусь доведеться сказати слово.

Це правда, що й попередній патріярх Алексей писав зворушливі листи до «воз'єднаних» українців-католиків, не турбуючись тим, що папа Пій XII осудив ганебне насильство. Синод патріярха Алексея також не раз згадував про нових членів Російської православної Церкви, яких побожні каґебісти повели до нової єдности. Ось тепер зроблено більше: верховний орган Російської Церкви офіційно визнає уневаження унійних актів, які нібито добровільно сталися раніш.

Нема сумніву, що верховний архиєпископ та інші наші ієрархи зроблять заяву протесту. Але ця справа стосується не тільки їх, а теж — і то в першу чергу — Апостольського престолу. Тож перше слово протесту, хоч цей раз, краще б залишити речникам Ватикану.

ЦЕ БУЛО В КИЄВІ В ТРАВНІ 1970 РОКУ

КОЛИШНІЙ КОМСОМОЛЕЦЬ РОЗКАЗУЄ:

як я боронив Шевченка від „націоналістів"?

Біля пам'ятника Шевченкові в Києві щороку 22 травня українська молодь і робітники проводять маніфестацію з промовами і співами. Щоб „охоронити" Шевченка від „націоналістів", торік київський обком комсомолу за допомогою каґебістів і міліції організував „свою" маніфестацію. Про це розказує 24-річний Євген Демченко, колишній комсомолець, що цього року на весні, виїхавши у складі комсомольської делеґації за кордон, вибрав волю.

Демченко був у південноамериканських країнах. Приїхавши до Голляндії, залишився в тій країні.

Його спогад опублікувала „Свобода".

Автор каже, що не тільки події, подані ним, правдиві. Прізвища — теж.

ГОВОРИТЬ СЕКРЕТАР МАСИК

Вранці всі працівники апарату Київського обкому комсомолу зібралися в кабінеті першого секретаря К. Масика. З легкого похмілля він перебував у чудовому настрої.

— Товариші, — бадьоро почав він, — партія і уряд поставілі перед намі очередноє відповідальноє заданіє: помешать, імеющимся єщо у нас украінскім націоналістам, агентам американской разведкі, собрацця возлє памятніка Шевченка в день 22 мая, так как по данним, полученим од КГБ, оні будуть обмєніватся там інформацієй, а такжє не ісключається, учітивая їх фанатізм, возможность причінєнія какіхто неприятностей самому памятніку нашого вельми шановного і любімого поета та культурного діяча Тараса Григоровича Шевченко!

В залі було тихо. Всі уважно слухали першого секретаря, вирішуючи паралельно всі невідкладні питання комуністичного будівництва области . . .

Зажмуривши очі, референт обкому для справ міжнародного туризму В. Діденко, зводив по одному пальцю від кожної руки. „Комсомольський вік" у нього вже кінчався і треба було вирішувати, куди піти далі працювати: до КГБ чи до комітету для справ спорту? Більше тягло до спорту . . .

Поряд страждав інструктор відділу пропаґанди Н. Шевцов. До нього останнім часом надходило безліч листів від масово створених по всій країні музеїв та кутків бойової і трудової слави. Всі прохали вислати бодай маленьку грудку „героїчної землі" Київщини. Треба було знайти нову методу здобування цієї героїчної землі, бо всі вазони в обкомі вже вигребано.

— Для виполненія етого заданія, — продовжував тим часом секретар, — ми, посовєтовавшись с товаріщамі, рєшілі провесті контроперацію под условним названієм „Київська весна". Она должна проходіть на протіженії нєделі, но особоє вніманіє уделяется вищеупомянутому дню . . .

— У мене є пропозиція щодо вашої пропозиції! — скочив з місця завідуючий сектором культури Н. Гапонов, ще раз підтверджуючи репутацію „ініціятивного працівника".

Це йому дозволялося керівництвом, бо, крім того, він ще був досвідченим кадровим комсомольським працівником і далі проголошення ініціятиви не йшов.

— Падожді, Гапонов, падожді, — сказав секретар, зморщивши лоба і намагаючись спіймати вислизнулу думку.

— Так . . . основниє усілія по нейтралізації, как обично, возмут на себя переодєтиє ребята с КГБ і міліції. Наша задача, создать прикритіє їм, своєобразную ширму.

Било б неправільним, єслі би работнікі КГБ так просто шеренгамі стоялі у памятніка, — говорив перший секретар. Ми должни організіровать ім Шевченковой концерт с провєренних і утверджьонних партієй, конєчно, колектівов самодєятельності і профєсіоналов, превращая їх так сказав в зрітелей. Важно так же, что би подобние мероприятія по возможності проходілі і у другіх памятніков, не давая тем самим матеріяла для западних пісак.

(Рішення проводити концерти та інші заходи не тільки біля пам'ятника Т. Шевченка було прийнято партійними органами після того, як в одній з канадських газет з'явилась замітка, що під час т.зв. свята „Київська весна" увагу приділяли виключно пам'ятникові Т. Г. Шевченкові).

І так заданіє ясно?

— Ясно! — знову схопився з місця Гапонов.

— Єслі не будет вопросов, перейдьом к распределенею обязаностєй.

При цих словах першого секретаря завідуючий лекторською групою обкому О. Шишов почав використовувати свій простий, але випробуваний засіб: схиливши якмога нижче голову, він майже зсунувся зі стільця. Може так не помітять? І його, дійсно, не помітили!

Безпосередньо відповідальним за концерт і „тощо" біля пам'ятника Шевченкові призначили Гапонова, завідуючого сектором культури з великим досвідом і „доброю ініціятивою" і . . . мене, молодого працівника обкому, який повинен був мати значний порив до роботи, щоб виправдати довір'я партії, уряду, народу, товаришів, колективу і т. п.

КОНЦЕРТ 22 КВІТНЯ 1970 РОКУ

На місто лягли сутінки. Накрапав дощик. На фоні сірого неба височіла кремезна постать Тараса.

Ми в'їхали з ходу двома автобусами до парку, з двох флангів перегородили підходи до пам'ятника, напустивши в тил підпилих (трохи) дружинників, закріпили позицію.

На передньому пляні, так би сказати, в авангарді, перед пам'ятником розташувалася ударно з'єднана бригада КГБ і міліції.

Було тихо. „Націоналістів бунтівників" — аґентів американської розвідки, не було видно.

Тим часом прибула „інспекція" на чолі з секретарем обкому партії. Керівництво упріло, схвильовано чекаючи запеклої сутички. Та аґентів-націоналістів не було.

Тільки прості кияни, які мали вільний час і святковий настрій, потроху здивовані нашим значним угрупуванням підходили до пам'ятника.

На сцену вийшов самодіяльний оркестр. Почався концерт.

Я, маючи в своєму розпорядженні два автобуси Інтуриста, виїхав за капелою „Думка" та іншим підкріпленням для концерту. Енергія вирувала в мені. Я прагнув якнайкраще виконати те важливе доручення, що його довірили мені партія, уряд, народ, товариші, колектив...

Привізши поповнення, я пішов шукати Гапонова, з надією дістати від нього кілька компліментів за оперативно проведену роботу. Моя надія зблідла, коли я дізнався, що сам Гапонов вскочив у халепу.

Він дозволив одному люб'язному чоловікові покласти біля пам'ятника квіти. Та коли керівництво придивилося до букету, то побачило яскраву жовто-блакитну обгортку. І зараз за виступаючим хором Гапонов поплазував до цього букету, щоб непомітно стягти його.

Мої надії, що мене відмітить з кращого боку керівництво, остаточно розвіялися, коли я почув, як хор, що я його щойно так оперативно привіз, старанно виводить:

«Поховайте та вставайте,
кайдани порвіте
і вражою злою кров'ю
волю окропіте!»

Ми отримали наказ: „Скорочувати концерт! Заокруглятись!"

Що стосується мене, ініціятива згасла і настрій був зіпсований.

Побачивши перед собою якесь нахальне обличчя керівника однієї самодіяльних оркестр, „скороченого" згідно з наказом, який, крім того, сіпав мене за рукав і хотів, щоб його, будь-що, випустити на сцену, „я зрозумів, що він є те, чого мені потрібно: «Якщо обкомом партії сказано заокруглятися і ти не можеш виступати, то куди ти, мавп'яче обличчя, лізеш?»

Відвернувшись від нього, я побачив Гапонова, який стояв поряд і все чув. Його очі вилізли з орбіти і здавалось перебували по цей бік окулярів.

І я все зрозумів, і в самого мене аж похололо серце. Я виказав найсекретнішу з таємниць, а саме хто є головне керівництво усієї операції.

В цей час хор втретє на „біс" повторював ту ж саму строфу з „Заповіту" Шевченкового:

„Поховайте та вставайте..."

Ми одержали останній наказ: «Оперативно залишити позицію біля пам'ятника!»

Всіх, хто залишиться, КГБ буде фотографувати на інфрачервону плівку. Я ніколи ще так не фотографувався і глибоко в душі хотів би, та зараз же намічалась невеличка пиятика, і я вихований на традиціях партії і комсомолу, не міг відірватись від колективу.

Коли ми відходили, крапав теплий весняний дощ. Я озирнувся. На фоні чорного неба, в світлі прожекторів стояв, замислившись, Тарас, а біля нього зібралась невеличка, але тісна група людей. Було чути українські вірші.

ЗНОВУ СЕКРЕТАР: «ЗНАМЕНИТО»

Наступного ранку нас всіх викликав до себе перший секретар.

— Молодци, отлічно провелі вчера мероприятіє, — сказав він і перейшов до викладання нових, дуже важливих для народу, завдань партії і уряду, ледве рухаючи язиком у пересохлому від учорашньої пиятики роті, а, може, копіюючи іншого першого секретаря.

Євген Демченко

ВАРШАВСЬКІ ЖАРТИ

Компліменти. Прийшли до Гомулки в сні Ленін, цар Микола II і Наполеон та стали говорити компліменти.

Ленін сказав: Таваріщ Гомулка, якби я мав таку робітничу клясу, як ви в грудні 1970 року, то з революцією не мусив би був ждати аж 1917 року.

Цар Микола сказав: Гаспадін Гомулка, якби я мав таку поліцію, як ви, то царський трон стояв би ще й досі.

Наполеон сказав: Мосьє Гомулка, якби я мав таку пресу, як ви, то світ досьогодні не знав би про мою поразку під Ватерлоо.

Кошмар. Страшний сон приснився Брежнєву: на Червоній площі сидів молодий чех і китайськими патичками їв жидівську мацу.

«Культура», Париж

ЗА ПОВІДОМЛЕННЯМ З УКРАЇНИ

Атакують львівського священика

Львівський священик о. Петро Козицький, що є настоятелем Преображенської церкви, опинився тепер під атакою. «Найближчим часом, очевидно, слід чекати репресії проти Козицького та його синів», кажеться в останньому випуску «Українського вісника».

«Посилилися виступи в пресі проти греко-католицької Церкви і навіть проти колишніх греко-католиків, що перейшли в православ'я», інформує «УВісник».

«Характерна з цього огляду стаття В. Костенка „Нащадок отця Сойки" (львівська обласна газета „Вільна Україна" за 3 листопада 1970 р.) про нинішнього настоятеля Преображенської церкви у Львові Петра Козицького. Автор статті не знайшов ніяких гріхів у теперішній діяльності Козицького, крім того, що він „дурманить голови" релігійним чадом (що В. Костенко міг би написати про будь-якого священика) та що в церкві, буцімто для наживи продаються свічки (це теж робиться скрізь)».

«Головні ж нападки на Козицького посипалися за його минуле, за те, що він був греко-католиком, редагував тижневик „Мета" — видання митрополита греко-католицької Церкви Андрія Шептицького. До речі, за це свого часу Козицький відбув тривале покарання».

«Особливо насторожують нападки за синів Козицького як очевидний рецидив сталінщини, коли батьки відповідали за „злочин" дітей, а діти — за батьків. Вся їхня „вина" полягає в тому, що, бажаючи здобути вищу освіту, вони не зголосили при вступі, що їхній батько — священик. За це В. Костенко пропонує повикидати їх з роботи».

«Не вдовольнившися статтею В. Костенка, газета наприкінці січня 1971 року подала цілу добірку відгуків на статтю В. Костенка під назвою „Підступні дії фарисея».

Там зокрема, можна прочитати таке:

„Хіба можна уніятові, який про людське око „оправославився", бути настоятелем у церкві, біля якої загинув Г. Костельник?»

„Сини Козицького стали викладачами, навчають синів робітників і селян. А чого вони можуть навчити, маючи такого вихователя, як їхній батько?.. Не мають вони морально права бути вихователями наших синів і дочок, що навчаються у вузі, вони не заслужили його".

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Між непевністю і певністю

Кожне життя, також життя політичне, складається з непевности і певности. Бачити, де є непевність, і розуміти, що є певністю — то правдивий політичний розум.

Далі, не вистачить сказати: зле. Треба вміти сказати: ось так було б ліпше. І головне: сказати, як зробити, щоб було ліпше.

Український народ опинився був на самому дні. Наскільки наші предки в цьому були винуваті і наскільки вони були жертвами — цього не беруся розсуджувати. Щойно в минулому сторіччі ми почали помаленьку протирати очі.

На цю пору майже всі українські землі опинилися в новітній російській імперії, що зветься СССР. Чи це погано? Певно, що погано.

А все ж большевики, заваливши українську державу, були примушені створити маріонеткову українську республіку. Вони далі мріють про «злиття народів», але знаємо, що хоч зростає русифікація, також зростає опір русифікаційній політиці.

Деякі наші політики на початку другої світової війни покладали сліпу віру на німців. Це була непевність, з якої вони зробили собі фальшиву певність. Якби Гітлер був виграв війну, доля України не була б краща, а гірша, ніж є тепер.

Не зрозумійте мене погано. Я не починаю якоїсь радянофільської пісеньки. Це був би нерозум і сліпота. Навіть деякі комуністи в Канаді, що мають почуття чести, сказали слово правди, що діється в Україні.

Україна не є вільною країною. Проходить вона дуже небезпечний час. Однак нема вже кордонів між Галичиною, Закарпаттям, Буковиною, центральними і східними областями. Почуття національної єдности і свідомости зростає. Вільна Україна одержить своїх провідних людей таки зі шкіл України, своїх провідних військовиків — з теперішньої совєтської армії. Ми з-за океану можемо тільки помагати, бачачи певність там, де вона є: в бажанні українського народу жити.

Наші коментатори часто пишуть про Схід і Захід. Складається враження, що перший ворог, а другий — наш друг. Нема в нас приятелів. Ми самі. Може, колись Захід дасть підтримку Україні. Це станеться аж тоді, коли така підтримка не буде конче потрібна. Так нам треба діяти, щоб щораз більше було в нас нашої власної певности. Тоді щораз менше буде непевностей — власних і чужих.

Едмонтон **В. Гавриш**

Нема нічого понад практичний комерційний досвід

щоб вам показати, як він приблизно виглядає

подайте внесок на студентську комерсійну позичку

Лиш говорити про те, щоб здобути практичний комерційний досвід є легко. Але насправді піти й здобувати його є важко. То може коштувати багато твердої, холодної готівки. І то власне є якраз те, до чого ми доходимо.

Наша програма позичок на студентські комерсійні підприємства має за завдання давати позички албертським студентам на творення, розбудову або ведення студентських комерсійних підприємств цього літа.

Позички із фонду 200,000 дол. на 8% можуть дістати студенти, що є вписані як повноправні студенти на Албертські університети, каледжі або гайскули. Позичками можна користуватися лиш на основні закупи товарів або як капітал до ведення підприємств з тим, що майже всі позички повинні бути повернені до 15. вересня 1971 р.

Всі подрибиці про те, хто може дістати позичку та як про неї старатися можна дістати у:

Canada Manpower Offices,
University Student Placement Offices,
or The Alberta Commercial Corporation
1810 Centennial Building,
10015 - 103 Avenue,
Edmonton, Alberta.

or

905 J. J. Bowlen Building,
620 - 7th Avenue S.W.
Calgary, Alberta.

or by writing direct to the:
Chairman, SBE Committee,
26th Floor, CN Tower,
Edmonton, Alberta.

Виповнені внески на позички треба висилати на імя чермена.

GOVERNMENT OF Alberta

Леона Фарина одержала золоту медалю

В цьому році Леона Фарина закінчила три річні студії в Албертському університеті з найвищими марками. Вона одержала ступінь Б. А і золоту медалю, як найкраща студентка в усьому „Дженерал Артс". Вона також одержала стипендію від французького уряду для студіювання французької мови в одному із університетів Франції й ще цього року збирається їхати туди на студії.

Попередньо вона одержала окремі нагороди чи стипендії, як почесну стипендію провінції Алберти, стипендію міста Едмонтону, нагороду Албертського університету, стипендію ім. Ямрі (артс), стипендію за студії французької мови в університеті Ляваль у Квебеку (літом 1970 р. вона вчилася на курсах згаданого університету).

Також багато різних нагород одержала вона за навчання української мови, зокрема 100.00 дол. від Управи Союзу Українок Алберти за високі марки з української мови в Албертському університеті, і другі.

Української мови вона почала вчитись у своїм батьківському домі від батьків: Після того два роки перебувала в українському садочкові, 12 років у недільній школі, 9 років в українській „Рідній школі", 8 років в школі українських танців. Всі ці школи були при українській православній катедральній громаді св. Івана в Едмонтоні. Пізніше, як ми уже згадували, української мови навчалась в Албертському університеті.

Леона Фарина

Про її діяльність в українському молодечому житті можна дуже багато написати, але ми обмежимось тільки окремими фактами. Два роки вона брала передову й активну участь у танцювальному ансамблі „Шумка", три роки брала в едмонтонському хорі „Сентеніял".

Починаючи від 1962 р. й по теперішній час вона є провідною членкинею СУМК, займаючи різні поважні виборні становища в едмонтонському відділі СУМК, а також в провінційних та домініяльних управах. Від 1965 р. й по теперішній час бере активну участь в хорі старшого відділу СУМК й часто виступає як солістка (сопрано).

В 1966-68 рр. в студентській управі Вікторія Композит Гай Скул була співредакторкою шкільної газети „Аргос". За ці молоді роки подорожувала в східній Канаді, в Каліфорнії й Мехіко. В 1969 р. їздила з групою від Канадської Ради Народнього мистецтва на міжнародній фестивал у Тунісії й відвідала Рим, Париж і Лондон.

— Леона Рарина, хоч віком дуже молода, вже встигла себе вславити в багатьох інституціях чи організаціях. Вона має гарний український вигляд, лагідну вдачу, особливо культурне виховання, а до того всього завзятість, працьовитість і особливу здібність у загальному навчанні й музиці, на цьому місці бажаємо їй дальших успіхів. Щасти, Боже!

Майже одночасно з своєю старшою сестричкою Леоною, молодша Христя Фарина, закінчуючи в цьому році 12-ту клясу, Вікторія Композит Гай Скул, як найвизначніша студентка в згаданому Гай Скул (понад 2600 студентів) одержала високу нагороду „золотий перстень". Перед тим вона закінчила 10-ту й 11-ту клясу з високим відзначенням. В цьому році вона успішно здала іспити (практичні й теоритичні) з 9-тої кляси фортепіяно. Христя також увесь час навчалась української мови, була діяльна в українському молодечому громадському житті й у багатьох справах наслідує свою старшу сестру Леону.

Леона й Христя є донечками широкознаних в Едмонтоні д-ра Левка й Наталки Фаринів, відомих із своєї діяльности в українському громадсько-суспільному житті.

К. Т.

ДЕНЬ ДОМІНІЇ: 1 липня — день народження Канади

(К.С.) — „...і розпоряджаємо, об'являємо і наказуємо, що від і після першого дня липня тисяча вісімсот шістдесят сьомого року, Провінції Канади, Нова Шотляндія і Новий Бронсвік мають утворювати і бути Одною Домінією під назвою Канада..."

Так написала у Віндзорському Замку Королева Вікторія 22 травня, а Канада Газете проголосила 1 липня 1867 р.

Коли б будівничі і нарід Канади з 1867 р. жили, вони святкували б і складали б подяку. Їх ідея і діло перейшли їхню уяву, їхні найгірші побоювання не здійснилися, а їхні найбільші труднощі були поборені. Вони виявили велику відвагу в персональному житті і політичній думці і завдяки їм ми маємо привілей належати до великої країни — і любити її.

Батьки Конфедерації були дуже молодими, навіть при сьогоднішній політичній оцінці — майже всі у тридцятих і сорокових роках — і вони мали нестриману віру в те, що один мільйон, чи що там, розкинених колоністів зможуть установити домінію від моря до моря і добитися в тому успіху. Наша вдячність буде глибша, коли ми позбудемося звички міркувати, що наші проблеми наших предків, або, що їх „несамовиті" ідеї є коренем неможливих до розв'язання завдань сьогоднішнього дня. Французи й англійці говорили однозгідно, з причини суспільної потреби. Принайменше стільки вони навчилися за сто років, від часу Битви на Рівнинах Авраама і років упадку унії. Вони були людьми, як перевищили самі себе.

Канадці не мають права шукати порятунку в покірності і говорити, що Батьки Конфедерації були особливими людьми, хвилево захопленими завзятою вірою. Все, що вони зробили мусіло походити від громадського хотіння, мусіло бути одобрене громадою і покладене на плечі громади на прийдешні дні і роки.

Таким чином святкування Дня Домінії може стати персональною справою кожного канадця. Воно не так „домініяльне" і проклямаційне, як радше персональне є те визнання і засвідчення, що це є наша земля, яка передана людям з усіх кінців світу, щоб вони її любили і були послушними не тільки парляментарним статутам, але й вимогам, що їх накладає ця благословленно земля на наше сумління і нашу душу — тверда праця, милосердя, чесність, добросусідське відношення до великого числа нових прищельців, що живуть на тій самій вулиці і до людей з цілого глобу.

Але є тут і щось більше, про що писав Брюс Гатчісон з початку другої світової війни: „... чудова і солодка є наша назва. Канада! саме слово, це як оклик хлєпця у весняний час, як крик гусей, що летять на північ, як гук скреслих рік і шум весняних вітрів. Чи ми не чуємо як дзвенить і шумить Канада? Чи не чуємо її у шарудінні пожовклого листя тополі в жовтні і в наглому плюскоті риби серед спокійного озера, у шумі пили в глибокому лісі, у церковних дзвонах вздовж ріки, у свисті поїздів, у вузьких гірських просмиках, у дзюрчанні наводнюючих років серед ночі, у шумі дозрілого збіжжя під подувом вітру, у звуках сталевих плугів, що вгризаються в сніг? Чи ми не відчули живучости канадської землі? Чи ми не відчули її у вогкому і м'ягкому грунті лісів, у гар'ячому сонці прерій, у солоному питі вод Фанді, або Хуан де фука, в ударах снігових хуртовин і в могутніх хвилях вегетації в часі літа... а кольори Канади, ми теж бачили їх. Бачили ми їх у жорстоких снігових заметах на преріях, у трепетливих промінях, що навперeміну з п'ятнами темних хмар летять над важкими колосками пшеничних ланів, у яблуневих садах і кленових лісах, темночервоних як кров, у придорожних сумахах, що також червоні як кров і в білих вітрилах шкун недалеко Люненберга і в пооранних зморшками лицях блакитних гір. Ми чули чистий запах, мужній запах Канади у соснових лісах, запах огнищ поселенців, що корчують ліси, луговий запах озер й осінні стерні, свіжої тирси і старого каменя.

Так, але вповні ми ще її не зрозуміли, ще повна її істота не в наших руках, ані зариси її обсягу і форми. Ми не відчули ще повного биття її серця, руху її м'язів і напряму її думки. Бо ми ще молоді, брати мої і повні сумнівів і надто довго ми слухали боязких людей".

Нема іншої країни, яка була б, щодо часу, краще підготована до своєї майбутньої дозрілости в розриваному бурями світі, включно з нашим найближчим сусідом.

Цим ми не хочемо сказати, що Канада не має дуже серйозних проблем. Виглядає, що вони поділяються на дві групи, ті, які ми перебільшуємо і ті, про які міркуємо замало. Але всі вони є проблемами, які можна перенести, навіть, ті, які не виходять так, як ми собі того бажали б.

Канадський історик А. Р. М. Ловер пише: „Мабуть найбільш показовим фактором у безперервній єдності країни була просто вперта детермінація йти далі. Виглядає, що доля цієї країни це зустрічати бурю за бурею. Це значить, що практично ми в кожній генерації мусіли перебудовувати чудо нашого власного існування".

Не повинно бути несподіванкою для нас, що зразки законодавства, економіки і щоденного життя, опрацьовані сто років тому, завдають нам труднощів. Ми мусимо перебудовувати чудо нашого власного існування як нарід і держава. А це вимагає уяви, відваги, лояльности, радше до правди як до привичок і свідомости, що компроміс може часто бути шляхетним і пристойним словом.

ГОЛОС МАЄ МЕЙОР ЕДМОНТОНУ

ЗАСІДАННЯ МІСЬКОЇ РАДИ

Айвор Дент, мейор

Я думаю, що цього тижня варто сказати дещо про складну справу засідань міської ради, покликуючися на програму останнього засідання як зразок, чи як доказ, як такі засідання відбуваються.

Ті з вас, що були приявними на засіданнях міської ради, певно знають, що в задній частині залі засідань є копії „записаної програми нарад", то є короткий зміст всіх справ та питань, що їх радні обговорюють на кожному засіданні. „Записана програма нарад" на засідання 28 червня має 88 сторінок, що само по собі вже вказує, як багато справ до вирішення було перед радними. Повний збірник матеріялів перед засіданням, включаючи звіти, відповіді на запитання, правильники ітд. є грубий на чотири до п'ять цалів.

Якщо зважити, що багато із справ, обговорюваних на раді, виростають до широких дебат, не дивно, що деякі недавні засідання міської ради тривали дві сесії; тому що прямо не можна поладнати багато справ в звичайному часі засідання, що тріває від 3:30 попол. до год. 10:00 вечора, кожного другого й четвертого понеділка в місяці; і дуже часто міська рада мусить повертатися другого дня до залі засідань, щоб поладнати всі справи.

Програму нарад укладається відповідно до ваги справи, щоб важніші справи обговорювати на початку засідання, коли радні ще є неперемучені. На останньому засіданні було на програмі вісім справ:

1. Затвердити протокол з попереднього засадання, ствердити, яких справ не докінчено, взяти під розвагу одну чи другу пропозицію; то останнє означає, кажучи по парляментарному, що радні хочуть ті останні (пропозиції) взяти на наради.

2. Звіти комітетів: Міська рада має чотири постійні, тобто безперервно діючі комітети, які поладнують різні справи, що їх поручить їм міська рада, й відтак здають перед радою звіт та предкладають свої пропозиції, як справу поладити. Ці комітети є такі: законодавчий, публічних робіт, уряджень громадського користування та фінансовий. В додатку, час до часу творяться окремі комітети для поладнання якихось важніших справ окремим способом.

3. Делегації та різні предложення. То є точка програми нарад міської ради, коли представники громадян приходять перед міську раду, щоб представити їхні справи. На це є призначена пора: год. 4:30 попол. Звичайно міська рада мусіла вислухувати багато делегацій, але за якийсь час виявилося, що це забирає міській раді дуже багато часу, вислухувати усіх предложень й тому вирішено в тих випадках, де це було можливим, спрямувати делегації до відповідних комітетів.

В цій точці програми радні ставлять теж свої запитання та висувають різні пропозиції.

4. Звіти комісій. При цій точці нарад міські радні обговорюють звіти різних міських комісій та урядів, включно зі звітом міських комішенерів, що є завершенням міської адміністрації й які говорять до ради від імені управи міста. В тому часі представники міської управи відповідають на різні запитання радних, предкладені їм на письмі.

5. Правильники та закони. Як каже сама назва, в тому часі міська рада урядує як законодатний чинник. Проект закону читається три рази на засіданнях міської ради, заки він стане законом; то справа, яка може бути поладнана протягом кількох хвилин, якщо всі радні є однозгідні, або деколи кілька тижнів, чи навіть місяців. В загальному в першому читанні предкладається проект закону; в другому читанні розглядається проект подрібно, а в третьому дається остаточне затвердження.

6. Окремі справи. Найбільшою поодинокою справою в тій точці є ті справи, що ми їх називаємо оригінальні зв'язки з міською радою. Під зв'язками розумію звичайно листи, що їх пишуть люде до міської ради й ми стараємося їх поділити на дві категорії: справи до поладнання та інформації. Справи до поладнання вимагають певного рода відповіді або чинности з боку міської ради; справи інформацій звичайно ні. На останньому засіданні міської ради було 25 різних писем одного або другого роду. При окремих справах розглядаються теж звіти з управи міста та інші звіти.

7. Закінчення засідання. То звичайно наступає в год. 10-ій вечори, але, як я вже сказав передше в цій статті, навал праці примушує нераз перетягнути час і радні мають до вибору, або сидіти після 10-ої години ночі, або продовжати засідання чергового дня.

8. Додаток. Тут включені неполаднані справи та справи, які передано для рекомендації та звіт. То означає, що деколи справи забирають чимало часу, щоб виготовити звіти чи рекомендації і ліста додатків дає нагоду міським радним побачити вповні, що би ще треба додати чи що треба би ще відповісти.

Минулими роками пороблено різні заходи, щоб зменшити чинности міської ради до таких розмірів, щоб їм можна подолати. До більш успішених потягнень треба зачислити спрямовування багатьох делегацій до різних комітетів для переслухання і укладення порядку нарад відповідно до важности справ.

Можна почипити ще й деякі заходи, але вони можуть йти лише до певного ступня. Міська рада, як керівний уряд міста, є одиноким урядом, що, приміром, може ухвалювати закони для міста, а то означає, що вона має певну кількість справ до поладнання, яких не можна зменшити й то є то „найменше" з діяльности міської ради, що вона мусить виконати.

Ivor Dent

Айвор Дент, мейор

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

(продовження з 6 стор.)

на великого чоловіка. А таких людей було мало. Для ширення свідомости та вдержування зв'язку між поселенцями почали видавати українські часописи, які, окрім того ще інформували наших поселенців про життя у світі, про різні канадські справи, а поприте часом в тих газетах ширили свою пропаганду й різні канадські партії. Щоб вдержати газети, в'язали їх з різними організаціями, які зачали основувати. Між українськими поселенцями були теж й деякі „біблійні маловіри", які говорили, що до 50 років ніяких українців (чи пак тоді „русинів") уже не буде, бо все занглійщиться. До того може причинилася й обставина, що наші поселенці приїхали з різних околиць нашої Галичини й говорили різними говорами й не вживали одностайної української мови, що подекуди замітне ще й досі. Одначе десь тоді прийшли нам на поміч наші канадські сусіди, головно англійці, які через довгий час приглядалися нам й нас досліджували. Вони прийшли до переконання, що наші люди працьовиті, побожні, запопадливі й мають замір залишатися в Канаді на постійне. Але та допомога йшла радше по тій лінії, щоб нас скоріше „сканадизувати", тобто засимілювати. Так бодай пояснялти собі готовість допомоги у наших сусідів деякі наші провідні одиниці.

Найбільше йшли нам назустріч пресвітеріяне, які збудували для наших людей кілька церков та бурси в Едмонтоні, Веґревил та Брекрон, куди закликали наших хлопців мешкати, щоб могли ходити до школи. Мешкання та харчі в тих бурсах пресвітеріяне давали майже зовсім даром. Як хто мав чим заплатити, то добре, а, як не мав, то жив і харчувався зовсім даром. З тих бурс вийшло чимало наших добрих професіоналістів. Було б варта, щоб хтось написав історію тих бурс й тих людей, що з них повиходили. Здається мені, що це міг був добре зробити покійний М. Залізняк, бо він знав про те багато. Але він помер й забрав відомості про те в могилу. Не знаю, чи залишилися по ньому які матеріяли, щоб може хто інший міг про ті пресвітеріянські бурси написати. То також неабиякий причинок до історії нашого поселення в Канаді.

Не знаю, чи слушно, чи неслушно, хтось кинув клич, що пресвітеріяне хочуть нас асимілювати, бо пресвітеріяни мали тоді вже 15 проповідників, що працювали між нашими поселенцями. Крик проти асиміляції пресвітеріянами таки голосно рознісся по Канаді. Хто зна, чи то не спонукало наших саскачеванських поселенців зорганізувати свою власну бурсу ім. Петра Могили в Саскатуні, про що я вже згадував. В тій бурсі було багато нашої молоді, яка оснувала своє власне товариство „Каменярі", що видавало навіть свій власний літературний журнал.

Одначе бурса ім. П. Могили не могла прийняти

(закінчення на 8 стор.)

ВИГРАЛИ АВТОМОБІЛІ

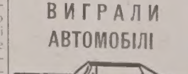

В суботу, 26 червня відбувся на Єпархіяльній оселі над озером Вобман розиграш автомобілів на квитки, що їх продав окремий комітет для здобуття фондів на розбудову Єпархіяльної оселі. Автомобілі виграли такі власники квитків:

1st.: Ticket No: 146070 — BUICK — **Leanne Rae MARCYNUK**, 10303 - 84 St., Edmonton, Alberta.

2nd.: Ticket No: 4087 — BUICK — **DIANNE CHAMASCHUK**, c/o Bowview Motor Hotel, Banff, Alberta.

3rd.: Ticket No: 120275 — PONTIAC — **JOE ROZNICKI**, 1327 Child Ave. N.E., Calgary 61, Alberta.

4th.: Ticket No: 127147 — PONTIAC — **Ross McDONALD**, 1781 Madore St., Coquitlam, BC

5th.: Ticket No: 3224 — PONTIAC — **Raymond HAJJAR** 11032 - 152 St., Edmonton, Alberta.

Дякуємо всім Всеч. Отцям та всім вірним наших парафій, що з нами співпрацювали та допомагали нам в переведенні нашого змагання.

Наша окрема подяка тим всім, що, хоч не були членами наших парафій та навіть нашої спільноти, допомагали нам щиро й віддано в нашій праці. **Комітет**

UKRAINIAN CATHOLIC DIOCESAN
Recreation Branch

Вісті з Саскатуну

Повідомлення з єпископської канцелярії:

27 ЧЕРВНЯ (неділя): Преосвящ. Кир Андрей візьме участь в щорічному відпусті на Горі Сострадання коло Кадворт, Саск. То місце широко відоме й популярне й туди мандрують щороку на відпуст 2,000-3,000 прочан.

1-4 ЛИПНЯ: Преосвященний Кир Андрей та делеґати складових організацій Централі Українців Католиків Саскачевану візьмуть участь у Конгресі Українців Католиків у Торонто. По Конгресі Крайові управи Централі Українців Католиків Канади та складових організацій переходять на слідуючі три роки до Саскатунської єпархії.

Ділимося болючою вісткою, що єпархіяльний економ о. Никола Будз є поважно хворий й перебуває в Університетському шпиталі в Саскатуні. Просимо священиків та вірних пам'ятати про нього у своїх молитвах.

Подається до відома Всеч. отцям та вірним, що в Єпископській канцелярії розпочалися й ведуться ремонтні праці. То робиться не лиш для потреби Преосвященного Владики, але теж отців душпастирів та вірних єпархії. Щоб покрити кошта ремонту, просимо всіх парафіян вирівнати в догідному часі свої єпархіяльні фінансові зобов'язання.

✠ **Андрей,** єпископ

КАНАЛ МІЖ ДВОМА ОКЕАНАМИ

Президентська комісія США виступила з проектом будівництва нового каналу між Тихим і Атлантичним океаном. Він має пролягти на кілька кілометрів західніше від Панамського, відкритого в 1914 р., який тепер застарів. Новий канал коштуватиме 2 мільярди 880 мільйонів долярів.

Старанням українців Канори, Саскачеван

відбудеться

В ДНЯХ 11 І 12 ЛИПНЯ 1971

в приміщеннях середньої школи

ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ

Провінції

САСКАЧЕВАНУ

ПРОГРАМА:

Перший день

11-го липня: 9:30 рано — Богослуження в українських церквах.

Год. 12 — 1:30 — Обід в парафіяльних домівках.

Год. 2:00 — Офіційне відкриття Фестівалю — доконає Дост. Лефт. Ґовернор — Саскачевану д-р Степан Воробець в приявності представників уряду, судівництва і почесних гостей.

Год. 2:30 — 5:30 — Виставка: українського мистецтва, друкованого слова, кераміки, малярства і образів та інших річей ручного виробу.
Показ історичного і народнього одягу — вистава квітів і зілля, а там і „Чайок на Хрещатику" — та оглядини старих річей з піонерських часів.

Год. 5:30 — 7:30 — Вечеря.

Год. 7:30 — Великий концерт, у, виконанні хорів Канори, Йорктону, Саскатуну і Кемсаку та запрошеними мистцями.
Будуть виведені (вперше) „ВЕЧОРНИЦІ" укладу П. Ніщинського.

Другий день

12-го липня: Програма концерту, подібна як першого дня, але дещо довша, бо буде додаток: „Контест української весільної музики".

Запрошуємо всіх! Приїзджайте зі своїми родинами і зі своїми приятелями, так щоб ми всі разом могли провести ці два дні корисно і весело.

Комітет

Ричмонд, Бр. К.: похорон бл. п. Онуфрія Данилюка

В неділю, 7 березня упокоївся в Бозі, прийнявши Найсв. Тайни, бл. п. Онуфрій Данилюк, один із визначних українських піонерів у Канаді, ревний працівник на церковному та народному полі та загальношанований мешканець Ричмонд, Бр. К.

бл. п. Онуфрій Данилюк

Покійний прийшов на світ 20 червня 1886 р. в селі Пізнанці Гнилі, пов. Скала-Тернопольщина. До Канади приїхав у 1929 р. й поселився зі своєю дружиною та синами: Павлом, Петром, Ярославом і Дмитром у Сурес, Ман., де покійний працював через довгі роки на Сі-Пі-Арській секції. Тут його родина збагатилася ще двома дочками: Марією і Стелею.

В Сурес покійний брав дуже живу участь в громадському житті, а також всеціло посвятився справам місцевої парафії, де він співпрацював з кожночасним душпастирем.

До Ричмонду він приїхав 1951 р., щоб провести свої старші роки близько своїх дітей, що, майже всі, жили в тій околиці. В липні 1952 р. померла його дружина Анна й він тоді залишився під опікою своєї старшої дочки Марії Давидяк у Ричмонд.

Про життя покійного та про його дітей, 17 внуків та 2 правнуків можна би писати багато, бо покійний сам жив життям свідомого українця й праведного християнина й ті самі прикмети зумів защіпити й у серця своїх дітей. Його родинне життя віддзеркалювало життя патріярших родин у Старому Завіті; його бажання були для дітей законом, слова його були завжди націховані християнською мудрістю, а його добрий життєвий приклад був дороговказом, не лиш для його дітей, але також для цілої української спільноти тої місцевости, де він проживав. Він був великим любителем і знавцем церковного співу й тому він був знайомий з багатьома священиками, якими він співав під час різних церковних відправ та торжеств.

Покійний Онуфрій був скромний і лагідної вдачі, відданий і жертвенний працівник, який не шукав почестий і заплати в людей, бо він твердо вірив, що він одержить кращу, бо вічну, нагороду за свої добрі вчинки.

Він любив теж українське друковане слово тому передплачував й читав багато часописів та різних книжок.

Його відхід з цього світу був великою втратою не лиш для його родини, але також для української спільноти, яка його добре знала й любила.

Похоронні обряди й заупокійну Службу Божу відслужили, при участи надзвичайно великого числа приятелів та знайомих покійного, о. В. Мартиник з Келгарі та о. протопресв. Ст. Чеховський з Ричмонд. О. В. Мартиник був колись парохом у Ричмонд, часто користав з послуг покійного в часі різних відправ, а окрім того жив з ним у дуже близьких зваєминах й тому приїхав із Келгарі, щоб віддати покійному послідну прислугу. О. С. Чеховський теж знав покійного через довгі роки. Тлінні останки покійного зложено, поруч його дружини, на цвинтарі Ошен В'ю в Бирнабі. Домовину покійного вкривало море квітів та вінків від організацій, парафії, родини та добрих приятелів. П. Заяць з Ванкувер склав український прапор від Стрілецької Громади.

На похорон прибула теж дочка покійного Стела з Сан Франціско та син інж. Михайло з Монреалу.

По відпровадженні покійного на вічний спочинок, учасники похорону зібралися в домівці місцевої „Просвіти” на поминальний обід. Під час обіду господар п. І. Мезібродський попросив до слова о. В. Мартиника та о. Ст. Чеховського, які у своїх промовах вказали на великі заслуги покійного у його церковній і громадській праці, а головно підкреслили його вміле виховання здорової і прикладної родини.

На закінчення син покійного Ярослав від імені родини подякував священикам та всім учасникам похорону за гідне віддання послідної прислуги покійному. З нагоди похорону родина покійного переслала 25.00 дол. на „Українські Вісті”. За жертву щиро дякуємо, а канадська земля нехай буде для покійного легкою, а вічність щасливою.

В. К.

ПОДЯКА

Родина покійного складає найщирішу подяку Всеч. о. протопресв. Ст. Чеховському та Всеч. о. В. Мартиникові за відправлення похоронних обрядів та заупокійної Служби Божої, як теж за слова прощання й потіхи. Приятелям, сусідам та знайомим дякуємо за жертви на Служби Божі, молитви, квіти, вислови співчуття та розради. Велика подяка членкиням відділу ЛУКЖ в Ричмонд за приготовання поминального обіду. Дякуємо дуже щиро п. Гоєцькому з Сурес, Ман. за квіти на похорон, а родині Ватаманюків із Сурес за участь у похороні та квіти.

Нехай Господь нагородить усім своїми щедрими ласками, а покійного Онуфрія прийме до свого царства.

Родина покійного

Бувають ще й чесні люде на світі...

Кажуть люде: „Як щось знайдеш, не тішся, а, як згубиш, не сумуй...” Щось мені прийшла на думку ця наша давня приповідка, як я думаю про подію, що мала місце в нашому готелі в Давсон Крік.

Ми маємо готель, який провадимо самі. Сім років тому ночував в нашому готелі один чоловік. У тій кімнаті, де він спав, був ручний телевізор. Той чоловік записався в нашій реєстраційній книжці в 5-ій годині пополудні, а в 7-ій вечером сів на вантажного автомобіля тай поїхав. Я бачила, як він від'їздив, але думала, що він може десь поїхав до знайомих на вечерю, або до театру. Зовсім мені на думку не прийшло піти перевірити кімнату, чи там чогось не бракує. Аж рано робітниця, яка прятала кімнати, сказала, що в кімнаті ніхто не спав, а телевізора нема. Я зразу не хотіла вірити, але пішла до кімнати й переконалая, що так було, як дівчина казала. Ліжко не рухане, а телевізора нема. Ми зробили в готелі рух, але телевізора не знайшли. Нікому нічого не говоримо, бо я сама йому винаймила кімнату. Я добра затямила собі його вигляд: зелений піджак, а на ньому парка. Сам він був досить рослий.

З того часу минуло 7 років. Прийшла осінь 1970 р., а з нею й славний канадський „галовін”. В готелі рух, бо приходять діти за дарунками. Між дітьми прийшов до готелю й один рослий чоловік з козячою маскою налиці. На верху роги, на лиці борода й довге волосся (перука). Він лишив на бюрку паперову торбу, поклонився мені по військовому й пішов. Я сиділа за бюрком й усміхнулася на його поздоровлення. Я була троха здивована, бо держала торбу з чоколядками для дітей, а він мені приніс ще якусь торбу. Я зразу боялася навіть заглянути до неї, але не було видно ніяких дротів, то я її й відчинила. На верху був лист, а під ним транзисторне радіо. Сама собі не вірю, що таке може бути. Але відчиняю листа, а там є п'ять двадцятдоларових банкнотів і лист, писаний по англійськи.

В листі написано: „Вам колись щось пропало і я тепер вам повертаю, що можу”. Підписано: „Незнаний”. Мені відразу прийшло на думку, що то може бути той самий чоловік, що колись у нас ночував і поїхав, а з ним пропав і телевізор. Він зовсім був подібний до нього. Навіть піджак був такий самий зелений, як мав той чоловік, що забрав телевізор... Я певна, що то був той самий. Мабуть таки гризла його совість, а може щось іншого спонукало його направити вчинену кривду... Він віддав то, що міг. То всьо разом взяте було менше варта, як телевізор, але він все таки старався направити вчинене зло... То так і справдилася наша пословиця: „Яя щось знайдеш, не тішся, а як щось згубиш, не сумуй...”

М. Н. Давсон Крік, Бр. К.

Ст. Майкел, Алберта: похорон бл. п. Андрія Матвійчука

У вівторок, 9 квітня упокоївся в Бозі один з найстарших парафіян церкви св. Николая в Ст. Майкел бл. п. Андрій Матвійчук у віці 83 роки.

бл. п. Андрій Матвійчук

Покійний родився в селі Громяшівка, пов. Чортків, Західна Україна, 13 грудня 1887 р. Відбувши військову службу в австрійській армії в 14-ій польовій компанії в 1908-1910 р.; він повернувся додому капралем. Відносини в тодійній Галичині були нелегкі й покійний рішився шукати кращої долі за морем, у Канаді. Він приїхав у 1911 р. до Вінніпегу, звідки поїхав на працю при будові дороги між Джеспер і Кемлупс. В 1914 р. він одружився з Розалією Тимків й осів на ґомстеді у Ст. Ліна в околиці Ст. Пол, враз із братом своєї дружини Йосифом.

В 1916 р. він продав свій гомстед й перейшов жити до Едмонтону, де дістав працю в копальні вугілля в Беверлі, де працював аж до її закриття.

В тому часі він допоміг приїхати до Канади своїм трьом братам: Николові, Михайлові і Павлові та кузенові Павлові Дмитрів. В 1929 р. він переходить жити з дружиною та трьома дітьми до Ст. Майкел, де проживав аж до кінця свого життя. Там він провадив невелику, але гарну господарку. Після прибуття до Ст. Майкел, покійний включився в парафіяльне життя парафії св. Михайла в Восток, Алберта, де помагав при будові нової церкви, а відтак став членом парафії св. Михайла в Ст. Миколая в Ст. Майкел, Алберта.

Покійний був практикуючим, релігійним членом своєї церкви, ніколи не жалів для неї жертви, а теж давав свою лепту й на народні цілі. Був письменний і в його домі завжди була українська ґазета та книжка. Покійний цікавився теж нашим громадським життям. Що покійний належав до свідоміших громадян Алберти, видно з того, що Ґенеральний губернатор одного разу запросив його взяти участь, як представникові албертських українців, в часі передачі канадського громадянства новим канадцям у будинку Алберської леґіслятури.

Покійний старався дати вищу освіту теж свому одинокому синові Михайлові, що є тепер учителем у Віллінґдон, Алберта. Покійний Андрій був веселої вдачі, любив спів та помагав нераз співати в церкві. Любив свою Церкву, свій нарід і нераз обороняв їх перед ворожими нападами. Все відносився прихильно до своїх священиків, про що з признаннями згадує теперішний парох о. Е. Дмитрук, який нераз, як і його родина та дружина мали нагоду пересвідчитися. Покійний був щирий та доброго серця.

Покійний помер у саму Велику П'ятницю, прийнявши Найсв. Тайни. Є повір'я між людьми, що дуже щасливі ті люде, яких Бог покликує до себе у день Страсної Смерти Христа-Відкупителя світу, бо Христос ті душі забере зі собою до раю в день Свого Воскресення.

У Світлий Вівторок о. Р. Ганкевич відслужив у Ст. Майкел воскресний парастас, а в Світлу Середу Службу Божу й похорон. В часі Служби Божої о. Ганкевич попращав покійного від імені дружини, дітей, внуків, родини, приятелів та парафіян. Покійного супроводжали в послідню дорогу дружина Розалія, син Михайло з родиною, дві дочки: Марія, зам. Іськів та Анна, зам. Степа, вісім внуков, троє правнуків та двох братів Михайло і Павло. Покійний Андрій спочив на вічний упокій на цвинтарі біля церкви. Після похорону відбувся в залі на Ст. Майкел поминальний обід, під час якого о. Р. Ганкевич подякував учасникам за молитви, жертви на Служби Божі, за участь у похороні та поміч родині покійного в переведенні похоронів та закликав приявних до збірки на „Українські Вісті”, що з неї прийшло 30.90 дол.

В часі похоронних відправ співав місцевий диригент п. Йосиф Велещук, якому допомагали Петро Шліхта, Іван Шліхта та другі. Похороном завідувало похоронне заведення Савт Сайд Меморіял Чапел.

За жертву щиро дякуємо, а покійному вічна пам'ять.

Спи, дорогий мужу, тату, дідусю, брате і друже! Нехай канадська земля прийме тебе в свої обійми. Вічна тобі пам'ять!

Приятель

Едмонтон, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. АНАСТАЗІЇ РОСА

В середу, 31 березня упокоїлася в Бозі, по шестирічній хворобі, в шпиталі Норвуд в Едмонтоні бл. п. Анастазія Роса.

Покійна прийшла на світ 10 січня 1885 р. в селі Любиня, пов. Яворів, Західна Україна в родині Івана й Марії Федунь. В Любині покійна провела свої молоді роки й тут одружилася з Миколою Щербою, з яким одначе жила коротко, бо він помер. В 1922 р. вона вийшла вдруге заміж за Миколу Росу, рівнож з Любіня. В 1927 р. п-во Роса виїхали до Канади й тут взяли гомстед на Проспериті, де фармували до 1960 р., коли перейшли на пенсію й перейшли жити до Едмонтону.

Та тут не натішилася довго заслуженим відпочинком, бо в 1964 р. захворіла важко й відтак була спаралізована протягом 6 років, аж доки смерть не визволила її з її терпінь.

Покійна Анастазія була працьовита, спокійної та лагідної вдачі й тішилася загальною пошаною в усіх,

бл. п. Анастазія Роса

що її знали. Була вона теж доброю парафіянкою своєї церкви й совісно виповняла всі свої релігійні обов'язки.

Покійну оплакують чоловік Микола, дві дочки з першого подружжя: Марія, зам. Ільчишин в Едмонтоні та неодружена Марія Щерба в Любіні, а теж дочка Параня з другого подружжя.

В навечір'я похорону, в п'ятницю, 2 квітня відслужив о. Ю. Ковальський в каплиці похоронного заведення Парк Меморіял панахиду, а суботу, 3 квітня в катедральній церкві св. Йосафата заупокійну св. Літургію й похорон. На обох відправах було поважне число приятелів та знайомих покійної, що прийшли віддати їй послідну прислугу.

Після похорону відбувся за старанням чоловіка покійної обід в катедральній залі, в часі якого переведено збірку на „Українські Вісті”, з якої прийшло 24.60 дол.

За жертву щиро дякуємо, а покійній Анастазії вічна пам'ять.

Монреал, Квебек

ПОХОРОН БЛ. П. ПЕТРА ЛАПЧАК

В п'тницю, 5 березня упокоївся, по довгій недузі, в загальному шпиталі в Монреалі старенький піонер бл. п. Петро Лапчак на 84-ому році життя. Бл. п. Петро приїхав до Канади 1909 рч з села Настасів, пов. пов. Тернопіль, Західна Україна. Понад 10 років працював у Монреалі, а відтак перенісся на фарму до Макази й там важко працював на фармі до 1932 р. Покійний був удівцем. В Канаді він познайомився з вдовицею Розалією Майдзій, що приїхала до Канади з Тернополя 1923 р. В 1932 р. вони обоє подружилися й працювали спільно на фармі аж до 1940 р., коли вони фарму продали й перейшли жити до Монреалю, щоб відпочити по трудах свого життя.

Покійний Петро був дуже доброї вдачі, лагідний, спокійний, так що всі його любили й шанували, як батька. Він був добрим й жертвенним членом парафії св. Духа в Монреалі, ходив зі своєю дружиною щодня на Службу Божу до церкви.

Похорон покійного зачався панахидою, що її в каплиці похоронного заведення відслужили о. протоієрей І. Гаврилюк та о. С. Ґар у вівторок, 9 березня. На панахиду прийшло так багато людей, що їх не було де помістити. В середу, 10 березня відслужили заупокійну св. Літургію оба місцеві священики та о. Н. Свірський та о. С. Якимишин ЧСВВ з Оттави. О. Протоієрей І. Гаврилюк попращав покійного від дружини, родини та парафіян. Тлінні останки покійного зложено на українській секції цвинтаря Кот де Неж.

Опісля дружина покійного запросила всіх на поминальний обід до католицької залі. В часі обіду промовляли оба наші священики, а від організацій пращав покійного п. І. Дроздович від імені церковного комітету й закликав приявних до жертв на старечий дім, який незабаром мають зачати будувати. Приявні склали на старечий дім 54.00 дол. Молитвою „Отче наш” закінчено поминальний обід. З нагоди похорону передано 10 дол. на „Українські Вісті”. За жертву щиро дякуємо, а покійному Петрові вічна пам'ять.

ПОДЯКА

Прибита великим горем по втраті мого незабутнього чоловіка бл. п. Петра Лапчака, складаю щиру подяку Всеч. о. протоієреєві І. Гаврилюкові, Впр. о. Н. Свірському ЧСВВ, Впр. о. С. Якимишиному ЧСВВ та Всеч. о. С. Гарові за відслуження похоронних обрядів, за слова пращання й потіхи. Дякую усім моїм приятелям, що прийшли мені з розрадою в мойому великому горю та допомогли мені в гідному переведенні похорону. Дякую усім жертводавцям, що склали свої жертви на будову старечого дому. Вкінці дякую всім учасникам похорону за віддання послідної прислуги покійному. Нехай Милостивий Господь заплатить вам своїми щедрими ласками, а покійного прийме до свого царства.

Дружина Розалія

Торгилд, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. ГРИГОРІЯ ГЕРҐОТА

Наші старенькі піонери відходять один за одним з цього світу у вічність. Одним із чергових піонерів, що упокоївся в Бозі є бл. п. Григорій Герґот, що помер 13 березня, проживши 93 роки свого трудящого життя. Покійний Григорій приїхав до Канади 1913 р. з села Довга Войнилівська, пов. Калуш, Західна Україна. Працював він на різних роботах, як будівничий майстер. Як заробив троха грошей, спровадив до Канади свою родину: дружину, трьох синів та одну дочку й осів на гомстеді в околиці Торгилд. Тут включився зразу в парафіяльне життя парафії Тудор, а опісля в Торгилд, де він проживав до 1966 р. Один його син Михайло помер 1940 р., а дружина 1943 р. Від 1966 р. покійний Григорій проживав у старечому домі в Мирнам.

бл. п. Григорій Герґот

Покійного Григорія оплакують два сини Микола у Торгилд і одна дочка Павліна в Еґримонт. Окрім того 10 внуків та 21 правнуків.

Похоронні богослуження відслужив о. Р. Ганкевич в українській католицькій церкві в Торгилд. Тлінні останки покійного зложено поруч його дружини на цвинтарі в Тудор. Після похорону відбувся поминальний обід, в часі якого переведено збірку на „Українські Вісті”, що з неї прийшло 15.00 дол. За жертву щиро дякуємо, а покійному Григорієві вічна па-м'ять.

О. Безтільний

Саскатун, Саск.: поминки по бл. п. Йосифові Дзядикові

В четвер, 11-го березня була відслужена заупокійна св. Літургія за душу бл. п. Йосифа Дзядика, в сороковий день його смерті. Св. Літургію відслужив о. Петро Криворучка.

Бл. п. Йосиф Дзядик помер нагло на 59-ому році життя, 27-го січня ц.р. в Судбурах, Онт., де він працював у нікелевій копальні.

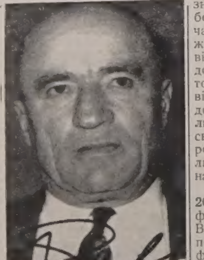

бл. п. Йосиф Дзядик

Покійний народився в околиці Вонда, Саск. Там він ходив до школи та помагав родичам у фармарській господарці. Покінчивши школу, молодий юнак перейшов до міста Саскатуну, де працював у шпиталі через 12 років. В 1952 р. він переїхав до Судбур і там працював до його передвчасної смерти.

Покійний Йосиф Дзядик походив з доброї християнської родини, яка видала кілька гарних провідників для нашої церкви і народу, між ними о. І. Дзядика ЧСВВ та п. Андрія Дзядика. Заходами братів Ізидора та Стефана, тіло покійного перевезено до Саскатуну, де його й похоронено.

Похорон бл. п. Йосифа Дзядика відбувся 2-го лютого з катедри св. Юрія під проводом о. І. Олійника та о. І. Дзядика, ЧСВВ. Оба вони виголосили принагідні проповіді. Велике число членів родини та знайомих виповнили по береги катедру св. Юрія в часі похоронних богослужень. Поминальний обід відбувся в парафіяльному домі катедри. Обід приготовили членкині місцевого відділу ЛУКЖ, під проводом пані Кароліни Замулинської. Під час обіду священики виголосили короткі промови та попросили присутніх про жертви на добродійні цілі.

Зі збірки призначено 20.00 дол. на пресовий фонд „Українських істей”. Всім жертводавцям щира подяка, а покійному Йосифові вічная пам'ять.

Присутний

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

АСИМІЛЯЦІЯ І МИ

В. ГАВРИШ

Відколи я в Канаді почав цікавитися українськими суспільно-громадськими справами, я завважив, що всі свідоміші українські переселенці постійно старалися знайти відповідь на те: „хто ми і чиї ми діти?” Може то не було аж так ясно сказане, але проявлялося у всіх наших організаційних починах. Кожний старався відповісти на те питання на свій лад. До Канади зразу приїхала заробіткова іміграція, без ніякого проводу. Щойно в якийсь час відтак почали їхати священики та деякі інтеліґенти. Через те наше українське організоване життя починалося з нічого. Ми не мали ніякої національно-політичної лінії. Кожний укладав свою лінію, як сам собі її представляв і як міг. Так почалися наші перші організації. Найздоровішою була думка я сказав би тих, більше свідомих поселенців, які станули на становищі, що „наша доля у нас самих”. Ніхто нам не допоможе, як ми собі самі не допоможемо. Треба усвідомити себе самих, хто ми є, чого хочемо й зачинати будувати наше життя із малого початку.

В перших часах поселення, як я вже згадав, у нас не було освічених людей. Як хто мав закінчені три кляси гімназії в краю, то ми на нього дивилися, як

(продовження на стор. 7.)

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.

Річна передплата „УВ” – тільки $5.00

ДРУКАРНЯ
„УКРАЇНСЬКИХ ВІСТЕЙ”
ВИКОНУЄ:
- журнали
- фірмові коверти
- афіші, летючки
- фірмові листи
- візитівки, білети
- книжки
- базарові квитки